Sfântul ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei

(s.n. 22 aprilie / s.v. 05 mai)

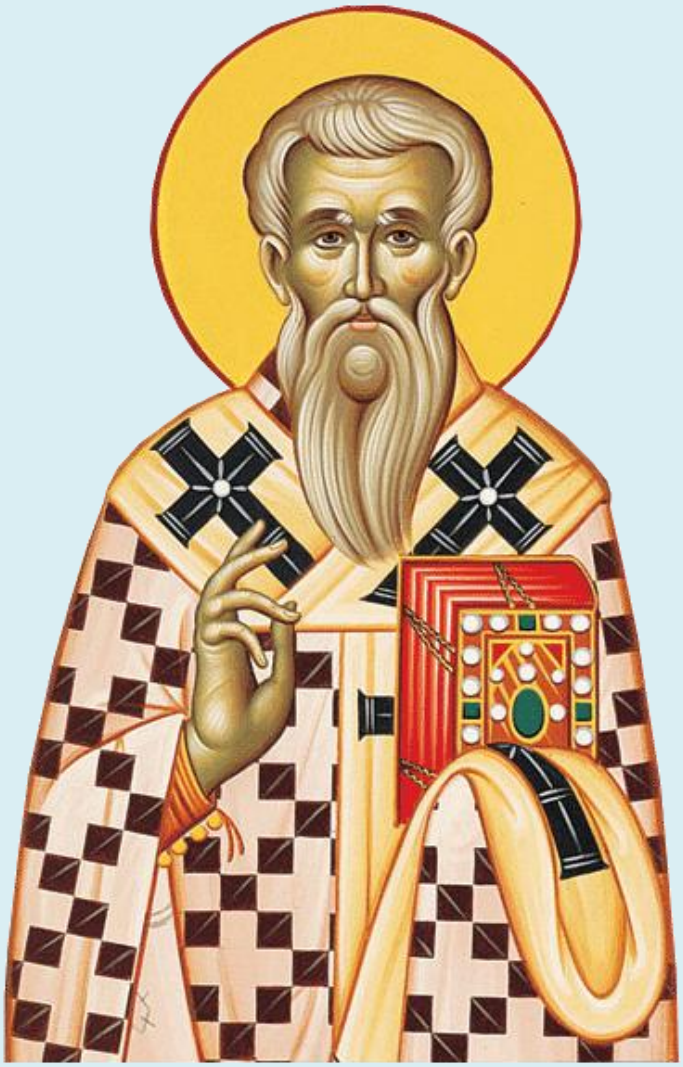

Materiale despre Sfântul ierarh Teodor Sicheotul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20ier.%20Teodor%20Sicheotul%20(22%20apr)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sicheotul

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Sicheotul

****

Cel întru sfinți părintele nostru Teodor Sicheotul, episcop de Anastasiopolis, a trăit în secolul al VI-lea și încă din tinerețe a trăit în pustnicie, nevoindu-se în numele

Domnului. Sfântul mare mucenic Gheorghe i s-a înfăţişat de multe ori şi tânărului Teodor, fie ca să-1 povăţuiască, fie ca să-1 salveze şi să-1 apere de anumite pericole. S-a bucurat de un mare renume și a fost cinstit ca un sfânt de pe când era încă în viață. Sfântul Teodor a trecut la Domnul în anul 613. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face la data de 22 aprilie.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (aprilie), ziua a douăzeci şi doua - Prea cuviosul părintele nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiupolei (Minei)..... 6
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei 16
Imnografie 24
Viețile Sfinților - Viața cuviosului Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei 25
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei..... 51
Sinaxar - Sfântul ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei - 22 aprilie 53
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei 56
Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei..... 58
Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopului (†613)..... 59
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Teodor Sicheotul 61
Pocăința sinceră și Sfânta Împărtășanie ne dezleagă din toate lanțurile..... 63
orthodoxwiki - Sfântul Teodor Sicheotul 65
Wikipedia - Capela Sfântul Teodor Sicheotul din Stânceşti 68
Icoane 79

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

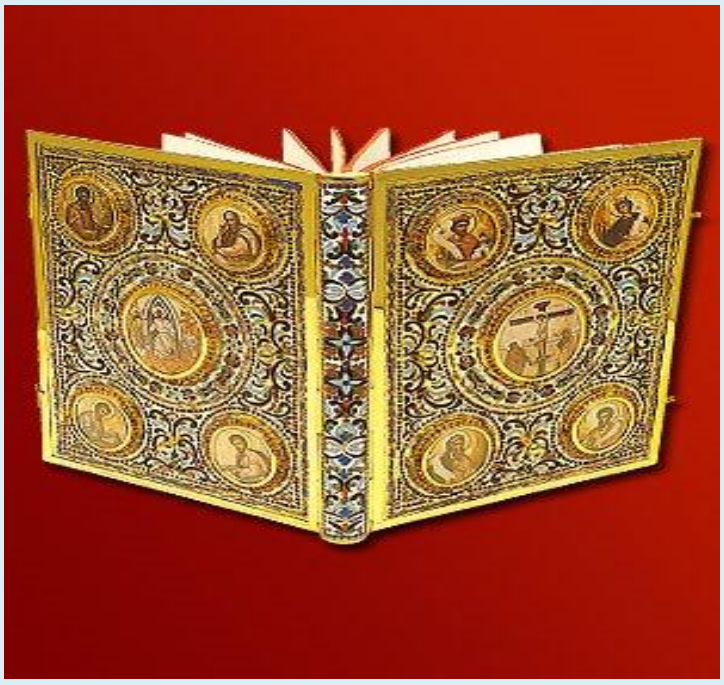

Ev. Ioan 10, 9-16

9.Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.
10.Furul nu vine decât ca să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă.
11.Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale.
12.Iar cel plătit şi cel care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge şi lupul le răpeşte şi le risipeşte.
13.Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu are grijă de oi.
14.Eu sunt păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15.Precum Mă cunoaşte Tatăl şi Eu cunosc pe Tatăl. Şi sufletul Îmi pun pentru oi.
16.Am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc şi vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi un păstor.

Apostol

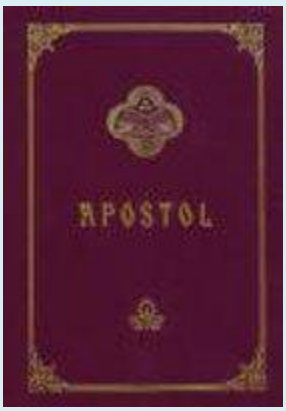

Epistola către Filipeni a Sfântului apostol Pavel

Filipeni 1, 12-19

12. Voiesc ca voi să ştiţi, fraţilor, că cele petrecute cu mine s-au întors mai degrabă spre sporirea Evangheliei,
13. În aşa fel că lanţurile mele, pentru Hristos, au ajuns cunoscute în tot pretoriul şi tuturor celorlalţi;
14. Şi cei mai mulţi dintre fraţii întru Domnul, îmbărbătaţi prin lanţurile mele, au mai multă îndrăzneală să propovăduiască fără teamă cuvântul lui Dumnezeu.

15. Unii, e drept, vestesc pe Hristos din pizmă şi din duh de ceartă, alţii însă din bunăvoinţă.
16. Unii o fac din iubire, ştiind că stau aici pentru apărarea Evangheliei;
17. Ceilalţi, însă, - din zavistie - vestesc pe Hristos, nu cu gânduri curate, ci socotind să-mi sporească necazul în lanţurile mele.
18. Dar ce este? Nimic altceva decât că, în tot chipul, fie din făţărie, fie în adevăr, Hristos se propovăduieşte şi întru aceasta mă bucur. Şi mereu mă voi bucura.
19. Căci ştiu că aceasta îmi va fi mie spre mântuire, prin rugăciunile voastre şi cu ajutorul Duhului lui Iisus Hristos.

În această lună (aprilie), ziua a douăzeci şi doua - Prea cuviosul părintele nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiupolei (Minei)

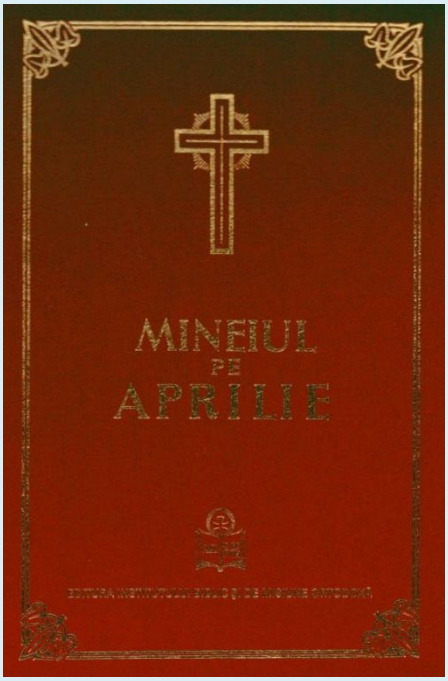

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile**, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Învăţător prea sfinţit al Cuvântului făcându-te părinte, şi cu lumina Duhului strălucind întru buna credinţă, de trei ori fericite Teodore, ne dai daruri de tămăduiri nouă, celor ce venim la această sfântă pomenire a ta, şi pe tine te cinstim.

Cu puterea lui Hristos luminându-te de razele cele cereşti, dai tămăduiri celor ce cer de la tine cu credinţă, şi săvârşesc pomenirea ta, cu bună cuviinţă, de Dumnezeu fericite făcătorule de minuni, vrednicule de laudă, părinte Teodore.

Prin lucrarea poruncilor lui Hristos te-ai arătat lucrător viei, purtătorule de Dumnezeu; pentru aceasta primind dinarul cel de taină al Împărăţiei celei de sus, te rogi neîncetat pentru noi, care te cinstim pe tine Teodore.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

De Dumnezeu fericită Fecioară, dăruită de Dumnezeu, părtinitoarea cea tare a păcătoşilor, sprijineala cea puternică şi tare a celor din nevoi, Născătoare de Dumnezeu Fecioară scăparea tuturor credincioşilor cea lăudată.

A Crucii, a Născătoarei

Văzându-Te pe Cruce spânzurat pe Tine Hristoase, Fecioara cea prea curată, care fără sămânţă Te-a născut, tânguindu-se striga: Fiule şi Dumnezeule! Ce este această nespusă a Ta rânduială, Cuvinte? Prin care ai mântuit pe oameni din blestem.

Tropar, glasul al 2-lea. Cunoscut fiind din scutece sfinţit, şi arătându-te plin de daruri, ai luminat lumea cu minunile, şi mulţimile dracilor ai gonit, lucrătorule de sfinţenie Teodore. Pentru aceasta roagă-te Domnului pentru noi.

La Utrenie

Canonul

facere a lui Iosif

Cântarea a 1-a

Irmos: Celui ce a povăţuit...

Soarele cel înţelegător pe tine înţelepte te-a arătat stea de Dumnezeu luminată spre întărirea Bisericii, care trimiţi totdeauna razele minunilor, şi risipeşti negura patimilor.

Din pântecele maicii tale cuvioase, sfinţindu-te Făcătorul, ca şi pe Ieremia odinioară, te-a făcut vas de bună trebuinţă Duhului, care goneşti duhurile cele viclene, părinte Teodore.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscând Hristos mai-nainte inima ta Teodore, ungându-te cu ungere proorocească, ca pe Samuil odinioară, te-a arătat prooroc, de vedeai prin Dumnezeiescul Duh cele de departe, ca şi cum ar fi de faţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Strugurul cel nelucrat a înflorit din pântecele tău Maică Fecioară, izvorând dulceaţă de iertăciune şi de veselie tuturor, celor ce şi-au ieşit din minţi de beţia răutăţilor, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce întăreşte tunetul...

Cât este de minunată viaţa ta cugetătorule de Dumnezeu, cât îţi sunt de înfricoşate minunile, cât îţi este de înaltă unirea către Dumnezeu, şi plecarea şi suirea cea neabătută, cuvioase Teodore.

Pornirea patimilor o ai oprit cu adaosul ostenelilor, şi pândirile cele viclene ale dracilor le-ai surpat cu puterea Preasfântului Duh, prea fericite Teodore.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din pântece fiind dat Domnului, te-ai făcut vas de cinste şi prea curat, înţelepte, înălţând mireasmă de miros dumnezeiesc al Duhului, celui ce S-a sălăşluit întru tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Legile firii se înnoiesc întru tine Fecioară, că mai presus de cuvânt ai născut pe Stăpânul, pe care roagă-L neîncetat să mântuiască sufletele noastre.

Irmosul: Cela ce întăreşti tunetul, şi zideşti Duhul, întăreşte-mă Doamne, ca să Te laud pe Tine adevărat, şi să fac voia Ta; că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Nevoindu-te bine ierarhe, ai primit puterea de la Domnul împotriva duhurilor celor viclene, a tămădui neputinţele, şi a vindeca tot felul de boli ale tuturor celor ce aleargă totdeauna cu credinţă la cinstitul tău sicriu, căruia închinându-ne pururea, te lăudăm Teodore.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Mulţimea cugetelor mele celor necurate, şi patimile gândurilor celor necuvioase, şi viclenirile şi pândirile lor, cine va putea să le spună deplin? Fecioară prea curată, Născătoare de Dumnezeu Marie, mântuieşte-mă de toate acestea, ca după cuviinţă, cu credinţă să te slăvesc pe tine curată.

A Crucii, a Născătoarei

Maica Ta ceea ce nu ştie de mire, Hristoase, dacă Te-a văzut pe tine ridicat pe Cruce, ca o Maică tânguindu-se striga: Ce minune nouă străină şi prea mărită este aceasta? Cum Te-a răstignit pe Cruce adunarea cea fărădelege pe Tine viaţa tuturor, Lumina mea cea prea dulce.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat, Doamne, că de lauda Ta s-a umplut pământul.

Râu arătat eşti plin de ape dumnezeieşti, şi de darurile Duhului, care adăpi toată Biserica, părinte Teodore.

Cu coardele ostenelilor tale prea fericite, ai sugrumat pe vrăjmaşul, şi prin sabia rugăciunilor tale ai pierdut oştile cele viclene, Teodore.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu te-ai arătat cu adevărat păstor turmei tale, iar nu năimit, că urmând lui Hristos, ţi-ai jertfit sufletul; bine apărându-o, înţelepte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Din toate neamurile tu te-ai arătat fericită, căci ai născut pe Hristos, care face fericiţi pe cei ce slujesc Lui, Maică Fecioară, Stăpână prea curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsare-mi mie, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine mânecă duhul meu şi Te laudă pe Tine, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine scap, Împăratul păcii.

Lumina cea mai presus de vreme te-a arătat pe tine făclie neadormită, şi sfeşnic nestins, celor ce erau cuprinşi de întunericul patimilor şi de negura păcatelor celor multe, Teodore.

Bine ai avut pe mucenicul Gheorghe, învăţându-te de copil mic, şi întru toate asemănându-te sârguinţei lui, şi dragostei către Domnul, cuvioase părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toate Puterile îngereşti se spăimântează de darul minunilor tale, părinte Teodore, şi oamenii cu credinţă luând din darul tău, cu adevărat se sfinţesc la trupuri şi la suflete.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Cu picăturile milei tale adapă-mi cugetul meu, cel ce se topeşte de văpaia păcatului, şi aprinde-mi sfeşnicul inimii mele cel stins, ceea ce eşti uşa Luminii, Preacurată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Cuprinzându-mă de viforul...

De grija celor de pe pământ te-ai lepădat, şi toată dragostea ţi-ai pornit către Stăpânul, îndulcindu-te de frumuseţile Lui, şi de strălucirile care izvorăsc de acolo, părinte.

Trudindu-te de frig, ai topit gerul păcatului, când stai în mijlocul închisorii şi primind lovirile vântului, sufereai, încălzindu-te cu darul cel dumnezeiesc părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca finicul ai înflorit în livada curţilor Ziditorului tău, adăpându-te cu picăturile lacrimilor tale, părinte, şi ai adus roduri dumnezeieşti cu multă roadă, a bunătăţilor tale Teodore.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Întreitele valuri ale patimilor mă tulbură, adâncimea deznădăjduirii îmi înfiorează inima. Fecioară ceea ce ai născut pe ocârmuitorul şi Mântuitorul Hristos, izbăveşte-mă rogu-mă, şi mă mântuieşte.

Irmosul: Viforul gândurilor apucându-mă, întru adâncul greşelilor celor nemăsurate mă trage. Ci Tu, Ocârmuitorule bune, mai-nainte apucând cârmuieşte-mă ca pe proorocul, şi mă mântuieşte.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ca pe unul ce prin faptele cele bune te-ai suit ca pe o căruţă de foc, purtătorule de Dumnezeu, ai alergat către lăcaşurile cele cereşti, şi ca un înger vieţuind, împreună cu oamenii ca un om, dănţuieşti împreună cu îngerii. Pentru aceasta te-ai şi arătat lăcaş dumnezeiesc al minunilor, prea cuvioase Teodore.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi doua, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiupolei.

Stih: Şi lui Teodor şi trupului lui Teodor celui adormit,
Darul facerii de minuni de la Dumnezeu s-a dăruit.
În a douăzeci şi doua zi pe Sicheotul,
L-a ascuns mormântul.

Acesta a fost din ţara Galaţilor, din satul ce se cheamă Sicheot, născut fiind în vremile lui Iustinian cel bătrân, care se vedea a nu fi de naştere lăudat, fiindu-i naşterea pe ascuns.

De vreme ce spun că maica sa Maria, strălucind în frumuseţe şi bunătăţi, trase la dânsa pe oarecare din curierii împărăteşti, anume Cosma, din care fu născut prea cuviosul, ci dară fără cuviinţă ar fi fost a ascunde cele ce se întâmplase după naşterea lui sau cele mai-nainte de naştere; că îndată într-acea noapte ce s-a necinstit maica sa cu acel bărbat, i s-a arătat în vis, că s-a pogorât un luceafăr, şi a intrat în pântecele ei, care arăta strălucirea ce era să aibă mai pe urmă pruncul. Deci a făcut sfântul ca această strălucire nu numai să o socotească cei mulţi cu gânduri nedumirite, ci să o creadă cu adevărat şi fără îndoială.

Dându-se pe sine dintru întâia vârstă spre dragostea lui Dumnezeu şi a Sfântului mucenic Gheorghe, atâta cât i se părea că este tot cu dânsul de-l învaţă şi-l face a se spori spre cele mai bune pofte şi cu totul a-l iubi cu o dumnezeiască şi minunată dragoste. Deci făcând aceasta aşa, Sfântul Teodor, şi sporind înainte, despre partea suişurilor i se arăta pururea sfântul, şi fu numărat sfântul acesta întâi în ceata călugărilor.

De aceea întrecând pe cei ce umblau în săvârşită buna faptă, şi îmbogăţindu-se cu lucrarea minunilor, întru arătarea celei deplin bunătăţii sale, şi către Dumnezeu apropiere, se sui la cea mare a arhieriei înălţime, şi luă grija Bisericii Anastasiu-polei; unde învăţând pe mulţi cunoştinţa lui Dumnezeu, şi dojenindu-i şi arătându-le cele ce trebuiesc a face, şi tămăduind pretutindenea creştinătatea cu cele mari prea mărite faceri de minuni, înfricoşând pe toţi, şi arătându-se minunat, şi la împăraţi şi la arhierei.

Şi proorocind multora cele ce erau să fie, îşi primi sfârşitul vieţii, primind cu o zâmbire de râs cuvios, şi cu cinste pe îngerii ce-i stau înainte, şi spun că cu puţin mai-naintea morţii, i s-a arătat măritul marele mucenic Gheorghe în vis şi i-a dat un toiag ca să-i urmeze. Apoi i s-a arătat a doua oară călare pe un cal trăgând împreună cu sine şi alt cal, pe care zicea să încalece prea cuviosul, arătându-i cu aceste vedenii calea ce avea să facă acolo.

Şi se face soborul lui în casa mucenicească a Sfântului marelui mucenic Gheorghe, care este la locul ce se numeşte Deuteron.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Nearh, care prin foc s-a săvârşit

Stih: Mântuitorule, de dumnezeiasca dragoste cea fierbinte spre tine,
Nearh a zis: Nici focul nu mă va despărţi pe mine.

Tot în această zi, pomenirea cunoştinţei sale către Hristos, a Sfântului apostol Natanail care este Simon Zilotul.

Stih: Pe marele Nazarinean, Natanaile cunoscând,
De a zice că Nazaretul este netrebnic eşti tăcând.

Acesta a fost din Cana, cetatea Galileei, unde Hristos Dumnezeul nostru fiind chemat la nuntă cu prea curata sa Maică, făcu întâia minune, prefăcând apa în vin; aştepta şi acesta venirea lui Hristos ca un legiuitor ce era.

Pe care aflându-l Filip cel din Betsaida, şi cunoscând că aştepta venirea lui Hristos, îi zise cu multă bucurie: Aflat-am pe Iisus fiul lui Iosif cel din Nazaret, de care a scris Moise în lege şi prooroci.

De aceea mergând Natanail şi văzând pe Hristos, crezu într-însul, şi urmă după dânsul.

Deci după patimă şi după înviere propovăduindu-l Dumnezeu adevărat, a luat sfârşitul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-se om, pătimeşte ca un muritor şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii, Cel ce Unul este binecuvântat Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Ca un nemincinos ierarh, ai adus jertfă fără de sânge întru Duhul, şi prin omorârea patimilor, jertfă bine mirositoare te-ai adus pe sine-ţi Stăpânului întru credinţă, prea fericite.

Focul poftelor l-ai stins cu sudorile înfrânării, şi pământul cel uscat cu mulţimile ploilor l-ai odrăslit; ca şi Ilie deschizând cerurile cele încuiate, prin rugăciunile tale făcătorule de minuni, Teodore.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lucrând minuni alese, ai gonit boli de la oameni, dăruind lumină orbilor, şi ologilor întregime, căci ştie Dumnezeu a slăvi, după vrednicie, pe cei ce-L slăvesc pe Dânsul, Teodore.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Pe tine frumuseţea lui Iacov te-a ales Domnul, şi întru tine S-a sălăşluit, şi pe tine te-a păzit şi după naştere Fecioară, precum ai fost şi mai-naintea naşterii, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pământul şi toate cele...

Pe piatra răbdării întărindu-ţi temeiurile sufletului, nu te-ai clătinat de năpădirile cele potrivnice, nu te-ai mişcat de supărări, o părinte! Ci te-ai suit către înălţimea cea dumnezeiască, rugându-te pentru cei ce cu credinţă te cinstesc pe tine.

Râu de vindecări iese din sicriul tău, făcătorule de minuni, şi spală spurcăciunile patimilor şi curăță putrejunile răutăţilor, şi adapă inimile tuturor credincioşilor, celor ce te cinstesc pe tine cu credinţă, Teodore.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Locuind pe pământ ca un pământean, te-ai arătat mai presus decât cei de pe pământ, căci vieţuirea ta şi în viaţă trăind o aveai în Cer, către care te-ai şi mutat, ca să vezi curat pe Domnul, cu care împreună te şi bucuri, cugetătorule de Dumnezeu, Teodore.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Sfinţitele glasuri ale cinstiţilor prooroci te propovăduiau pe tine, prin semne, uşă şi munte şi cort, şi nor sfânt al luminii din care a răsărit Soarele Hristos, Dătătorul de lumină celor ce şed întru întuneric şi în umbră, Fecioară.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pământul, şi toate cele ce sunt pe dânsul, mările şi toate izvoarele, cerurile cerurilor, lumina şi întunericul, gerul şi zăduful, fiii oamenilor, şi preoţi binecuvântaţi pe Domnul, şi-L prea înălţaţi pe el în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pentru că mi-a făcut...

Sosit-a praznicul tău ca zorile şi ca o zi luminoasă luminând inimile noastre, celor ce cu credinţă lăudăm cinstitele tale osteneli, prea înţelepte Teodore.

Făcându-te împreună cetăţean cu îngerii, cu apostolii, cu mucenicii, şi cu cuvioşii, cu drepţii, şi cu ierarhii, pururea te rogi în Cer lui Hristos pentru noi, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sicriul sfintelor tale moaşte părinte înţelepte, ca altă scăldătoare de Siloam s-a cunoscut credincioşilor, la care cei ce ne apropiem, ne sfinţim sufletele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Înfricoşată îţi este naşterea, Maica lui Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu; pentru aceea te fericim pururea, şi te slăvim cu credinţă neamurile neamurilor în veci, Amin.

Irmosul: Pentru că mi-a făcut mie măriri Cel puternic, şi sfânt numele Lui; şi mila Lui este din neam în neam spre cei ce se tem de Dânsul.

Luminânda şi Stihoavna praznicului.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei

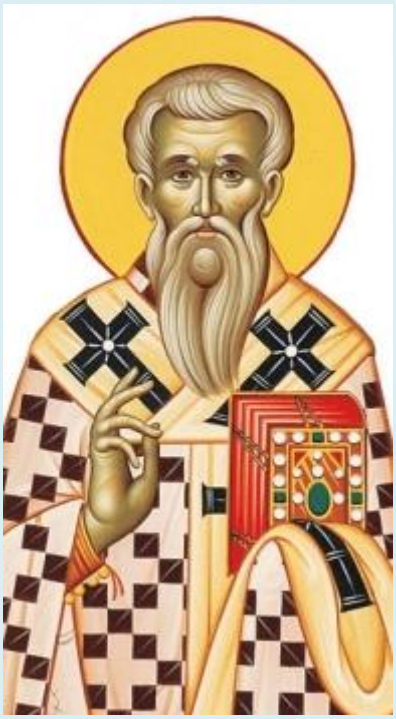

Troparul Sfântului ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei, glasul al 2-lea: Cunoscut fiind din scutece sfinţit şi arătându-te plin de haruri, ai luminat lumea cu minunile şi mulţimile demonilor ai alungat, lucrătorule de sfinţenie, părinte ierarhe Teodor. Pentru aceasta roagă-te Domnului pentru noi.

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, cel ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Soarele cel înţelegător pe tine, înţelepte, te-a arătat stea de Dumnezeu luminată spre întărirea Bisericii, care trimiţi totdeauna razele minunilor şi risipeşti negura patimilor.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pântecele maicii tale, cuvioase, sfinţindu-te Făcătorul, ca şi pe proorocul Ieremia odinioară, te-a făcut vas de bună trebuinţă Duhului, care goneşti duhurile cele viclene, Sfinte părinte Teodor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscând Hristos mai înainte inima ta, părinte Teodor, ungându-te cu ungere proorocească, ca pe Samuil odinioară, te-a arătat prooroc, de vedeai prin Dumnezeiescul Duh cele de departe, ca şi cum ar fi de faţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Strugurele cel nelucrat a înflorit în pântecele tău Maică Fecioară, izvorând dulceaţă de iertare şi de veselie tuturor, celor ce ţi-au pierdut firea de ameţeala suferinţelor, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce întăreşti tunetul...

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cât este de minunată viaţa ta, cugetătorule de Dumnezeu, cât de înfricoşătoare minunile, cât îţi este de înaltă unirea către Dumnezeu şi înclinarea şi suirea cea neabătută, cuvioase Teodor.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pornirea patimilor ai oprit-o cu creşterea ostenelilor şi cursele cele viclene ale demonilor le-ai surpat cu puterea Preasfântului Duh, prea fericite Teodor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din pântece fiind dat Domnului, te-ai făcut vas de cinste şi prea curat, înţelepte, înălţând mireasmă de miros dumnezeiesc al Duhului, celui ce S-a sălăşluit întru tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Legile firii se înnoiesc întru tine, Fecioară, că mai presus de fire şi de cuvânt ai născut pe Stăpânul, pe care roagă-L neîncetat să mântuiască sufletele noastre.

Irmosul: Cel ce întăreşti tunetul şi zideşti Duhul, întăreşte-mă Doamne ca să Te laud pe Tine curat şi să fac voia Ta. Că nu este sfânt ca Tine, Dumnezeul nostru.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat, Doamne, că de lauda Ta s-a umplut pământul.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râu arătat eşti plin de ape dumnezeieşti şi de harurile Duhului adăpând toată Biserica, părinte Teodor.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu coardele ostenelilor tale, prea fericite, ai sugrumat pe vrăjmaşul şi prin sabia rugăciunilor tale ai nimicit oştile cele viclene, părinte Teodor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu te-ai arătat cu adevărat păstor turmei tale, iar nu năimit, că urmând lui Hristos, ţi-ai jertfit sufletul, bine apărând-o, prea înţelepte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din toate neamurile tu te-ai arătat fericită, căci ai născut pe Hristos, care face fericiţi pe cei ce slujesc Lui, Maică Fecioară, Stăpână prea curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsare-mi mie, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine mânecă duhul meu şi Te laudă pe Tine, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine scap, Împăratul păcii.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumina cea mai presus de vreme te-a arătat pe tine făclie neadormită şi sfeşnic nestins, celor ce erau cuprinşi de întunericul patimilor şi de negura păcatelor celor multe, părinte Teodor.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai avut pe mucenicul Gheorghe bine învăţându-te de copil mic şi întru toate te-ai asemănat sârguielii lui şi dragostei către Domnul, cuvioase părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îngerii şi toate Puterile se uimesc de darul minunilor tale, părinte Teodor şi oamenii cu credinţă luând din darul tău, cu adevărat se sfinţesc la trup şi la suflet.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu picăturile milei tale adapă-mi cugetul meu, care se topeşte de văpaia păcatului şi aprinde-mi sfeşnicul inimii mele cel stins, ceea ce eşti uşa Luminii, Preacurată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Viforul gândurilor...

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De grija celor de pe pământ te-ai lepădat şi toată dragostea ţi-ai pornit către Stăpânul, îndulcindu-te de frumuseţile Lui şi de strălucirile care izvorăsc de acolo, părinte.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trudindu-te de frig, ai topit gerul păcatului, când şedeai în mijlocul închisorii şi sufereai lovirile vântului, ca şi neavând carne, încălzindu-te cu harul cel dumnezeiesc, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca finicul ai înflorit în livada curţilor Ziditorului tău, adăpându-te cu picăturile lacrimilor tale şi ai adus roade dumnezeieşti îmbelşugate, ale virtuţilor tale, Sfinte părinte Teodor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Furtuna patimilor mă tulbură, adâncul deznădăjduirii îmi înviforează inima. Fecioară, care ai născut pe Ocârmuitorul şi Mântuitorul Hristos, te rog izbăveşte-mă şi mă miluieşte.

Irmosul: Viforul gândurilor apucându-mă, întru adâncul greşelilor celor nemăsurate mă trage. Dar Tu, Ocârmuitorule Bunule, mai înainte apucând scoate-mă ca pe proorocul şi mă mântuieşte.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ca pe unul ce prin faptele cele bune te-ai suit ca într-un car de foc, purtătorule de Dumnezeu, ai alergat către Locaşurile cele cereşti şi ca un înger vieţuind, împreună cu oamenii, ca un om, dănţuieşti împreună cu îngerii. Pentru aceasta te-ai şi arătat vas dumnezeiesc al minunilor, prea cuvioase părinte Teodor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-se om, pătimeşte ca un muritor şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii, Cel ce Unul este binecuvântat Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un nemincinos ierarh, ai adus jertfă fără de sânge întru Duhul şi prin omorârea patimilor, jertfă bine mirositoare te-ai adus pe tine Stăpânului întru credinţă, prea fericite.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Focul poftelor l-ai stins cu sudorile înfrânării şi pământul cei uscat cu mulţimile ploilor l-ai odrăslit ca şi proorocul Ilie deschizând cerurile cele încuiate, prin rugăciunile tale, făcătorule de minuni, Sfinte Teodor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lucrând minuni alese, ai gonit bolile de la oameni, dăruind lumină orbilor şi ologilor întregire, căci ştie Dumnezeu a slăvi, după vrednicie, pe cei ce-L slăvesc pe Dânsul, părinte Teodor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine frumuseţea lui Iacov te-a ales Domnul şi întru tine S-a Sălăşluit şi pe tine te-a păzit şi după naştere Fecioară, precum ai fost şi mai înainte de naştere Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pământul şi toate cele...

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe piatra răbdării întărindu-ţi temeiurile sufletului, nu te-ai clintit de năpădirile celor potrivnici, nu te-ai clintit de supărările de la vrăjmaşi, o, părinte! Ci, te-ai suit către înălţimea cea dumnezeiască, rugându-te pentru cei ce cu credinţă te cinstesc pe tine.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râu de vindecări iese din racla ta, făcătorule de minuni şi spală întinăciunile patimilor şi curăţă putreziciunile răutăţilor şi adapă inimile tuturor credincioşilor, celor ce te cinstesc pe tine cu credinţă, părinte Teodor.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Locuind pe pământ ca un pământean, te-ai arătat mai presus decât cei de pe pământ, căci vieţuirea ta şi în viaţă trăind o aveai în cer, către care te-ai şi mutat, ca să vezi curat pe Domnul, cu care împreună te şi bucuri, cugetătorule de Dumnezeu, Sfinte ierarhe Teodor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sfinţitele glasuri ale cinstiţilor prooroci te propovăduiau pe tine, prin semne, uşă şi munte şi cort şi nor sfânt al Luminii, din care a răsărit Soarele Hristos, Dătătorul de lumină, celor ce şed întru întuneric şi în umbră, Fecioară.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pământul şi toate cele ce sunt pe el, mările şi toate izvoarele, cerurile cerurilor, lumina şi întunericul, gerul şi arşiţa, fiii oamenilor şi preoţii binecuvântaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi pe El în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pentru că mi-a făcut...

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sosit-a praznicul tău ca zorile şi ca o zi luminoasă luminând inimile noastre, celor ce cu credinţă lăudăm cinstitele tale osteneli, prea înţelepte părinte Teodor.

Stih: ***Sfinte părinte Teodor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te împreună cetăţean cu îngerii, cu apostolii, cu mucenicii şi cu cuvioşii, cu drepţii şi cu ierarhii, pururea te rogi în cer lui Hristos pentru noi, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Racla sfintelor tale moaşte, părinte înţelepte, ca o altă scăldătoare Siloam s-a făcut cunoscută credincioşilor, de care cei ce ne apropiem ne sfinţim sufletele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înfricoşătoare îţi este naşterea, Maică a lui Dumnezeu. Pentru aceea te fericim pururea şi te mărim cu credinţă neamurile neamurilor în veci. Amin.

Irmosul: Pentru că mi-a făcut mie mărire cel Puternic şi Sfânt este Numele Lui. Şi mila Lui este din neam în neam spre cei ce se tem de El.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte

cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Nevoindu-te bine, ierarhe, ai primit de la Domnul, împotriva duhurilor celor viclene, puterea de a tămădui neputinţele şi a vindeca tot felul de boli ale tuturor celor ce aleargă totdeauna cu credinţă la cinstita ta raclă, la care închinându-ne pururea, te lăudăm, Sfinte părinte Teodor.

Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Mulţimea cugetărilor mele celor necurate şi patimile gândurilor celor necuvioase şi viclenirile şi pândirile lor cine va putea să le spună pe deplin? Fecioară prea curată, Născătoare de Dumnezeu Marie, miluieşte-mă de toate acestea, ca după cuviinţă, cu credinţă să te măresc pe tine, curată.

Sedealna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Maica Ta cea care nu ştie de mire, Hristoase, dacă Te-a văzut pe Tine spânzurat pe Cruce, ca o Maică tânguindu-se striga: ce minune nouă, străină şi prea mărită este aceasta? Cum Te-a Răstignit pe Cruce adunarea cea fărădelege, pe Tine, Viaţa tuturor, Lumina mea cea prea dulce?

Imnografie

Condacul Sfântului ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei: Ca pe unul ce prin faptele cele bune te-ai suit ca într-un car de foc, purtătorule de Dumnezeu, ai alergat către locaşurile cele cereşti şi ca un înger vieţuind, împreună cu oamenii, ca un om, dănţuieşti împreună cu îngerii. Pentru aceasta te-ai şi arătat vas dumnezeiesc al minunilor, prea cuvioase părinte Teodor.

Troparul Sfântului ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei: Cunoscut fiind din scutece sfinţit şi arătându-te plin de haruri, ai luminat lumea cu minunile şi mulţimile demonilor ai alungat, lucrătorule de sfinţenie, părinte ierarhe Teodor. Pentru aceasta roagă-te Domnului pentru noi.

(Video) Troparul Sfântului ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-ierarh-teodor-sicheotul-episcopul-anastasiopolei-tropar

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei

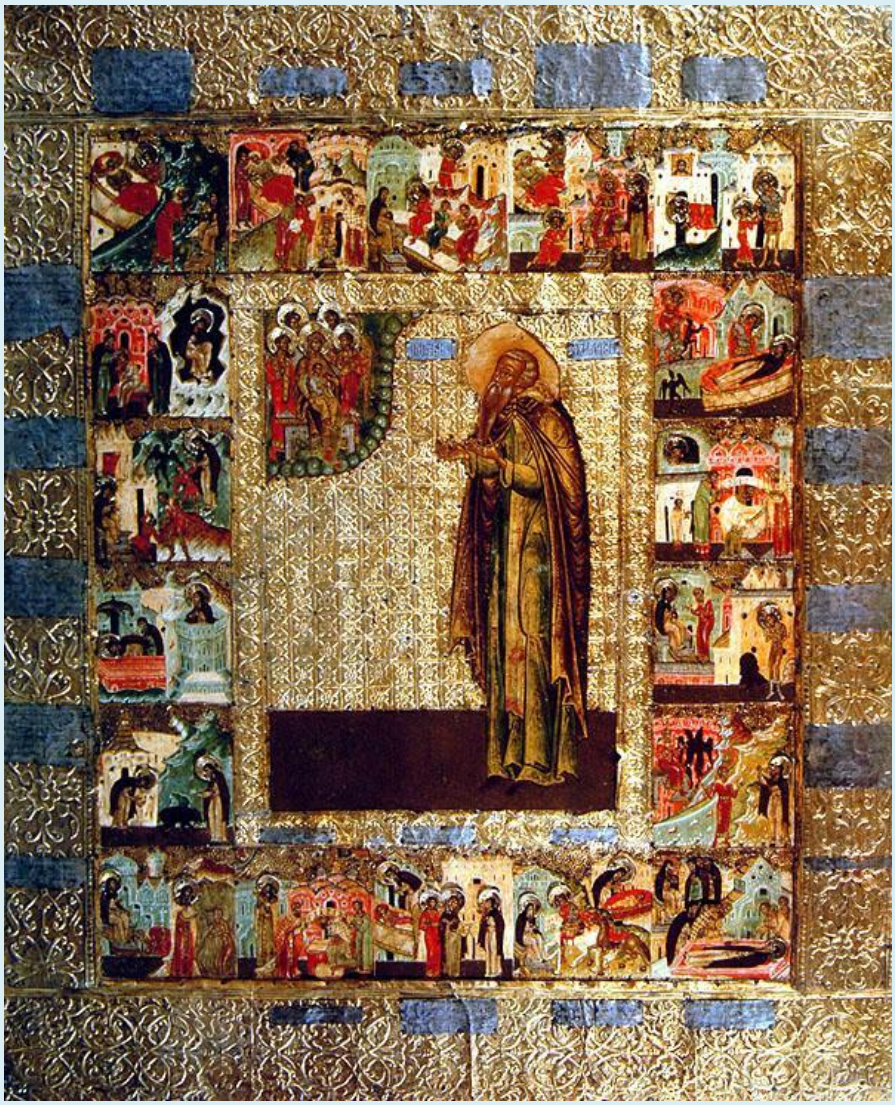

În pământul Galatiei, este un sat ce se numeşte Sicheia, sub stăpânirea cetăţii lui Anastasie, care era mai întâi sub stăpânirea Ancirei, ce este departe de Anastasiopolia ca la douăsprezece stadii. De acolo era patria cuviosului Teodor Sicheotul, care s-a zămislit cu minune în pântecele maicei sale, ce se numea Maria, din bărbat cinstit cu numele Cozma, slujbaş împărătesc, pe vremea împăratului Iustinian cel mare. Căci, ***atunci când a zămislit maica sa Maria, în noaptea aceea adormind, a avut o vedenie minunată: O stea mare şi luminoasă a căzut din cer, pogorându-se pe pântecele ei.*** Şi deşteptându-se Maria, a spus aceasta maicii sale Elpidia şi surorii sale Despina, care vieţuiau lângă dânsa.

După aceea s-a dus la un oarecare părinte înaintevăzător, care în sihăstrie petrecea în linişte ca la şase stadii de la satul acela. Şi acea vedenie înfricoşătoare pentru zămislirea ei, i-a spus-o lui. Iar stareţul acela, învăţând-o cu duhovniceşti sfătuiri despre viaţa cea plăcută lui Dumnezeu, i-a zis: ***"Pruncul cel ce s-a zămislit în tine, va fi cu adevărat om mare, nu numai înaintea oamenilor, ci şi înaintea lui Dumnezeu; pentru că steaua aceea luminoasă însemnează slava împărătească, precum socotesc cei înţelepţi tâlcuitori de vise. Însă de tine nu se va spune aşa, adică nu împărătească putere pe pământ şi steaua cea văzută de tine mai înainte, vesteşte slava de fapte bune şi de darurile lui Dumnezeu ce se va turna în cel zămislit de tine, pentru că voieşte ca pe robii Săi, mai înainte de naşterea lor să-i sfinţească în pântecele cel de maică".*** Aceasta mai înainte proorocind-o Mariei, văzătorul stareţ şi din destul învăţând-o, a eliberat-o cu pace. Deci, s-a înştiinţat despre aceasta şi lui Teodosie, episcopul cetăţii lui Anastasie şi acela asemenea gândea la vedenia aceea, căci pruncul ce se va naşte, va fi lumină lumii. Iar Maria întorcându-se de la stareţ, petrecea după sfatul lui cu plăcere de Dumnezeu în întreagă înţelepciune, fără bărbat, împreună cu mama şi cu sora sa.

Când s-a împlinit vremea naşterii, ***a născut Maria pe acest rob al lui Dumnezeu şi botezându-l după obiceiul creştinesc, l-a numit Teodor, care se tâlcuieşte dar al lui Dumnezeu, arătând cu numele mai înainte, că pruncul acela are să fie pentru lume mare dăruire de la Dumnezeu.*** Făcându-se pruncul de şase ani, dorea maica sa să-l înscrie mai înainte în rânduiala ostăşească; deci îi gătea lui brâu de aur şi haine de mult preţ, şi alte lucruri de trebuinţă la rânduiala ostăşească. Apoi dorea să meargă la Constantinopol, la împărat, ca acolo să facă ostaş pe fiul său. ***Dar i s-a arătat ei în vis* Sfântul mucenic Gheorghe, *zicându-i: "Pentru ce la un sfat ca acesta te-ai hotărât pentru fiul tău, o, femeie? Nu te osteni în zadar, pentru că Împăratul cel ceresc are trebuinţă de fiul tău!"***

Deşteptându-se din somn Maria, a început a plânge şi a zice: "S-a apropiat moartea copilului meu", căci i se părea că va muri degrabă. Dar pruncul creştea cu anii şi cu înţelegerea, iar când era de opt ani l-a dat maica-sa la învăţătura cărţii. Cu darul lui Dumnezeu învăţa mai bine decât toţi copiii şi era mai iubit decât toţi pentru obiceiurile sale cele bune; pentru că în copilăreştile jocuri, avea bărbătească înţelegere, păzindu-se de tot cuvântul de jurământ sau de hulă şi chiar şi pe ceilalţi copii îi oprea de la acelea, împăcând toate certurile şi bătăile dintre copii.

Era în casa acelor femei, un bărbat bătrân, cu numele Ştefan, temător de Dumnezeu şi dreptcredincios, pe care ca pe un părinte îl cinsteau pentru viaţa cea îmbunătăţită a lui. Pe acesta văzându-l copilul Teodor, în Sfântul Post cel de 40 de zile, postind până seara şi o mică fărâmitură de pâine cu apă gustând seara, s-a aprins cu

dragostea cea dumnezeiască şi a început a urma postirii lui, până seara înfrânându-se. Iar când se întorcea de la şcoală la vremea prânzului, îl silea maica-sa să mănânce cu dânşii, dar el nu voia. După aceea, ca să nu fie silit la mâncare, a început a nu se mai întoarce la vremea mesei acasă, ci toată ziua şedea la şcoală până seara. Iar seara mergea mai întâi la biserică împreună cu Ştefan la obişnuita cântare şi se împărtăşea cu Preacuratul Trup şi Sânge al lui Hristos Dumnezeul nostru, apoi mergea acasă târziu şi primind o mică bucată de pâine cu apă, se întărea.

Dar maică-sa şi ceilalţi casnici îl sileau ca să mănânce fiertură şi celelalte mâncări, iar el nicidecum nu voia. Şi a rugat maica-sa pe dascăl, ca la vremea prânzului să slobozească pe copil de la şcoală acasă şi să-l silească să mănânce cu dânşii, căci din cauza nemâncării era foarte uscat cu trupul. Iar el nu mergea acasă, ci ***se suia în muntele ce era acolo, unde era biserica Sfântului marelui mucenic Gheorghe. Acolo, Sfântul mare mucenic, la vederea ochilor arătându-i-se în chip de tânăr preafrumos, îl ducea înăuntru bisericii; şi se îndeletnicea în biserică Teodor cu citirea cărţilor sfinte, până ce trecea vremea prânzului.*** Şi iarăşi mergea de la biserică la şcoală, iar seara, întrebându-l maica-sa pentru ce n-a venit să prânzească, răspundea: "Nu învăţasem stihurile şi pentru aceea m-a oprit". Şi iarăşi ruga maica-sa pe dascăl, ca să lase pe Teodor să prânzească la vremea cea cuviincioasă. Iar dascălul, cu jurământ adeverea că după cererea ei cea dintâi, în toate zilele îl lăsase cu ceilalţi copii pe Teodor de la şcoală, la vremea prânzului.

Înştiinţându-se maica-sa, cum că Teodor la prânz se suie în munte la biserică, a trimis o slugă să-l aducă cu forţa de acolo şi cu multe certări îl îngrozea să vină să prânzească, iar el, neascultînd-o, îşi păzea obişnuita înfrânare. Şi fiind el de zece ani, a năvălit o boală peste satul acela şi mulţi boleau foarte, iar unii şi mureau. ***Atunci s-a vătămat de acea boală şi fericitul copil Teodor, fiind aproape de moarte, deznădăjduit de ai săi. Deci luându-l aproape mort l-au dus la biserica Sfântului Ioan Botezătorul şi l-au pus în faţa Altarului, ce era aproape, unde în vârful bisericii sub cruce era închipuirea feţei Mântuitorului. Dintr-aceea au picat două picături de rouă asupra copilului cel bolnav şi îndată s-a sculat sănătos şi s-a dus acasă, mulţumind lui Dumnezeu. Dormind nopţile între casnicii săi, când toţi erau cuprinşi de un somn greu, venea la el Sfântul mare mucenic Gheorghe şi-l deştepta, zicându-i: "Scoală-te, Teodore, căci luceafărul a răsărit şi a sosit vremea rugăciunii celei de dimineaţă; de aceea să mergem la biserica Sfântului Gheorghe". Iar copilul îndată cu sârguinţă şi cu bucurie se scula.***

Deci, la început i se arăta Sfântul Gheorghe, în chipul lui Ştefan, cel din casa lor. După aceea în alt chip i se arăta lui, deşteptându-l în fiecare noapte şi ducându-l la biserică. Iar diavolii, vrând pe cale să îngrozească pe copil, se prefăceau în lupi şi în diferite fiare şi se repezeau asupra lui. Dar Sfântul Mucenic, mergând înaintea lui şi purtând sulița în mâini, izgonea acele înfricoşate năluciri şi lui Teodor îi poruncea să nu se teamă. Astfel, făcându-se acestea în toate nopţile, maica-sa şi celelalte femei deşteptându-se din somn şi pe Teodor neaflându-l în pat, s-au mirat şi au aflat că mergea noaptea la biserică. Dar se minunau, cum de cu seară culcându-se să doarmă în mijlocul lor, se scoală nesimţit de nimeni. Deci, se temea maica sa ca nu cumva să-l mănânce fiarele pe copil, căci în acea vreme se auzise, că un lup răpeşte nu numai dobitoacele, ci şi pe copiii cei mici. Pentru aceea cu certuri îl îngrozea, să nu iasă din casă la biserică, mai înainte de răsăritul soarelui, de vreme ce locul acela era pustiu. Însă fericitul copil nicidecum nu asculta pe maica sa, ci la obişnuita vreme a nopţii deşteptându-se de Sfântul Gheorghe, pleca la biserica lui, neştiut de nimeni.

Odată, deşteptându-se din somn maica sa şi femeile cele cu dânsa, când se lumina de ziuă şi pe copilul Teodor neaflându-l în pat, s-a umplut de mânie; şi alergând la biserică, l-a luat de acolo şi apucându-l maica lui de păr, îl trăgea spre casă, bătându-l foarte rău apoi nu l-a scos toată ziua din casă, iar spre noapte l-a legat de pat, ca să nu iasă nicăieri. ***Şi în acea noapte Sfântul marele mucenic Gheorghe s-a arătat în vis maicii lui Teodor şi femeilor celor cu dânsa, având sabia încinsă la coapsă, pe care scoţând-o, le îngrozea cu mânie, zicându-le: "Voi tăia capetele voastre, dacă veţi bate mai mult pe copilul acesta şi veţi opri venirea lui către mine".*** Iar femeile deşteptându-se cu spaimă mare din somn, spuneau acea înfricoşată arătare şi îngrozire a mucenicului una alteia, căci toate una şi aceeaşi vedenie văzuseră. Şi îndată dezlegând pe sfântul copil, îl dezmierdau prin cuvinte mângâietoare, să nu se mânie pe dânsele că l-au bătut. Şi îl întrebau, cum mai înainte de a se lumina de ziuă merge la biserică, ieşind din casă şi nu se teme de fiare. Iar el le spunea, cum că în toate nopţile venea la el un tânăr luminos şi îl deştepta şi îl ducea la biserică, apărându-l de năluciri pe cale.

Deci, au cunoscut femeile, că Sfântul mucenic Gheorghe, pe care îl văzuseră în vedenie, i se arată lui şi îl apără. Din acea vreme, întru nimic nu mai oprea pe Teodor, ci l-a lăsat spre purtarea de grijă a lui Dumnezeu, zicând: "Voia Domnului să fie!" Acest fericit copil avea o soră mică, cu numele Vlata, pe care o născuse din alt bărbat, fiindcă mama lui, sfătuind-o rudeniile, se mai măritase încă o dată. Acea copilă îl iubea pe fratele său Teodor şi adeseori ziua îi urma lui, pe când mergea la biserică şi se străduia să urmeze vieţii lui. Pentru că Duhul lui Dumnezeu lucra şi într-însa, ca şi în Teodor.

Nu departe de casa lor era o biserică a Sfântului mucenic Emilian, care în acea ţară a Galatiei, în cetatea Ancirei, pe vremea împărăţiei celui fărădelege Iulian Paravatul, după multe munci, a fost răstignit pe cruce. În biserica acelui mucenic intrând fericitul Teodor, petrecea toată noaptea în rugăciune. Iar la miezul nopţii adormind, i s-a făcut o astfel de vedenie.

I se părea, că stă înaintea unui împărat care şedea pe scaun într-o slavă mare, înconjurat de mulţime mare de ostaşi şi o femeie luminată, îmbrăcată în porfiră, era de-a dreapta Împăratului şi l-a auzit pe Acela zicându-i: "Nevoieşte-te, Teodore, ca să primeşti plata cea desăvârşită în Împărăţia cerului; iar Eu şi pe pământ te voi face cinstit şi te voi preamări înaintea oamenilor!"

Această vedenie i s-a făcut în anul al 12-lea al vieţii lui. Şi din acel ceas cu mai multă dorire către Dumnezeu şi cu dragoste aprinzându-se, a început mai mult a se osteni. Deci, s-a închis într-o cămară a casei sale şi a petrecut într-însa, de la praznicul sfintei dumnezeieştii Arătări (Botezul Domnului) până la praznicul Duminicii Stâlpărilor, în post şi rugăciune; îndeletnicindu-se cu citirea cărţilor şi vorbind cu însuşi Dumnezeu. Dar mai ales în două săptămâni ale Sfântului Post cel de 40 zile, în cea dintâi şi în cea din mijloc, nu vorbea nimic cu nimeni, ci, petrecând cu adâncă tăcere, îşi adâncea mintea sa în Dumnezeu.

După trecerea sfântului şi marelui post, sosind praznicul Învierii lui Hristos, urâtorul diavol nesuferind să-l vadă pe un îmbunătăţit copil ca acesta, gândea cum l-ar pierde. Şi a meşteşugit un vicleşug într-acest chip: într-una din zile, s-a prefăcut în chipul unui tânăr, Gherontie, care, împreună cu Teodor, învăţa la şcoală şi mergând la Teodor l-a chemat cu el spre răcorire. Şi luându-l, l-a suit pe un deal înalt, ce se numea Tzedrama, stând pe o piatră mai înaltă.

Apoi a început a ispiti pe Teodor, ca şi altădată în pustie pe Însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, zicându-i: "De voieşti, o, bunule Teodore, să-ţi arăţi vitejia ta, aruncă-te de aici jos".
Iar Teodor a răspuns: "Mă tem, de vreme ce acea înălţime este nemăsurată".
Zis-a diavolul: "Tu mai mult decât toţi ai fost mai viteaz la şcoală, iar acum te temi de aceasta? Iată eu nu mă tem, ci îndată voi sări jos".
Teodor a zis: "Să nu faci această, ca să nu mori căzând".
Iar diavolul se întărea, zicând că nici o primejdie nu va pătimi.
Teodor a răspuns: "Dacă vei face aceasta tu mai întâi şi te voi vedea întreg, apoi şi eu după tine voi urma".

Şi îndată diavolul a sărit din înălţime jos, în acea adâncime fără măsură, apoi stătea acolo în dreptu-i şi chemă la sine pe Teodor, ca şi el asemenea să se arunce.

Iar Teodor văzând aceasta, s-a spăimântat şi gândea în sine, cum Gherontie, care mai înainte nu avea niciodată o îndrăzneală ca aceea, a putut fără vătămare, ca din aşa înălţime de deal, să sară jos! Gândind el acestea, iar diavolul strigându-l de jos şi chemându-l la sine, ***îndată s-a arătat Sfântul mare mucenic Gheorghe. Şi, apucând de mână pe Teodor, i-a zis: "Vino aici şi urmează-mi! Nu asculta pe ispititorul, care caută sufletul tău! Pentru că acesta nu este Gherontie, ci vrăjmaşul neamului nostru".***

Atunci a dus mucenicul pe copil în biserica sa, în care zăbovind, au venit la el maica lui şi bunica sa şi îl rugau pe fericitul să se întoarcă acasă, de vreme ce multe rudenii şi prieteni se adunaseră la ei la ospăţ şi-l aşteptau. Iar el ştiind Scriptura, că dragostea acestei lumi este vrăjmaşă lui Dumnezeu, pentru că cel ce voieşte să fie lumii prieten, se face vrăjmaş lui Dumnezeu, nu i-a ascultat; ci dezlegându-şi brâul său cel de aur apoi haina cea de deasupra de mult preţ şi scoţând gherdanul, le-a aruncat, zicând: "Ştiu că vă temeţi, să nu le pierd; luaţi-le, iar pe mine lăsaţi-mă". Iar el nu a mers.

Auzind de un părinte îmbunătăţit, care se numea Glicherie, că este ca la zece stadii de satul lor, într-un loc liniştit, s-a dus la el, voind să se binecuvânteze şi să se povăţuiască de către dânsul. Iar Glicherie, fiind bărbat mai înaintevăzător şi cunoscând că în copil este Duhul lui Dumnezeu, l-a primit cu dragoste şi bucurie. Şi a zis către el, zâmbind: "Fiule, iubeşti chipul monahicesc?" Copilul a răspuns: "Îl iubesc foarte mult, părinte, şi doresc cu tărie a mă învrednici aceluia". Atunci era secetă mare în părţile acelea şi, ieşind amândoi din chilie, au mers şi au stat înaintea bisericii Sfântului Ioan Botezătorul. Şi a zis Cuviosul Glicherie către fericitul copil Teodor: "Fiule, să plecăm genunchii şi să ne rugăm Domnului, ca milostivindu-Se, să ne dea ploaie şi să adape pământul cel uscat; din acestea vom şti, de suntem în numărul drepţilor".

Aceasta a voit să facă stareţul, nu ca ispitind pe Domnul, ci nădăjduind, că sunt bineprimite rugăciunile lui la Dumnezeu. Deci, plecându-şi genunchii, s-au rugat şi îndată cerul s-a acoperit de nori, iar când s-au sculat de la rugăciune, a căzut ploaie foarte mare şi tot pământul s-a adăpat din destul. Stareţul umplându-se de bucurie pentru darul Domnului, a zis către Teodor cu dragoste: "De acum, fiule, orice vei cere de la Dumnezeu, toate îţi va da. Pentru că va fi cu tine, întărindu-te ca şi cu trupească vârstă şi cu duhovnicească vieţuire să creşti din putere în putere; iar tu să-ţi săvârşeşti dorinţa, când va veni vremea".

După aceasta Teodor, luând binecuvântare de la stareţ, s-a întors la casa sa. Şi având 14 ani de la naşterea sa, a gândit să-şi lase casa pentru totdeauna şi să petreacă lângă biserica Sfântului Gheorghe cea din munte. Deci, a rugat pe maica-sa şi pe casnici să nu-i facă împiedicare la scopul său, nici să-l supere venind la el. Iar rudele n-au îndrăznit să-l oprească, ştiind că Dumnezeu este cu dânsul. Ducându-se Teodor, şi-a săpat o peşteră în munte sub altar şi petrecea acolo, intrând totdeauna în biserică şi rugându-se. Şi îi trimitea maica sa pâine curată şi păsări fierte şi prăjite. El pe toate acelea le punea pe o piatră lângă drumul bisericii, ca ori păsările, ori fiarele, ori oamenii cei ce treceau pe acolo să le mănânce, iar el se hrănea din prescurile ce se aduceau la biserică, mâncând câte una pe zi, seara.

***

Era acolo un loc oarecare stăpânit de diavoli, ce se numea Area, fiind departe de acolo ca la şase stadii. Deci se povestea că zeiţa Artemida cea păgână petrecea acolo cu mulţime de diavoli şi nu era cu putinţă nimănui să treacă prin locul acela fără primejdie. Şi mai ales la amiază, în lunile iulie şi august, mulţi oameni se vătămau până la moarte de diavolii aceia. Aceasta auzind-o fericitul tânăr, venea în lunile acelea în toate zilele în acel loc. Şi toată ziua zăbovind acolo, seara se întorcea acasă întreg, nepătimind nici o primejdie de la diavoli, pentru că ei văzându-l venind acolo, fugeau de dumnezeiasca putere.

***

Iar în luna lui ianuarie, când se făcea praznicul Dumnezeieştii Arătări, ieşea Teodor cu ceilalţi oameni şi clerici la râu, pentru sfinţirea apei. Şi intrând în apă desculţ, stătea nemişcat până la săvârşirea cântării, iar după dumnezeiesca Arătare, se închidea în peşteră şi petrecea în tăcere, fără să iasă până la Duminica Stâlpărilor.

Şi îl iubea bunica lui, Elpidia, mai mult decât pe amândouă fiicele şi se mângâia de o viaţă ca aceea a lui şi îi ducea de mâncare poame şi pâine. Din acestea gusta în toate sâmbetele şi Duminicile şi toţi se minunau de atât de mare dar al lui Dumnezeu, care era în copilul acela atât de tânăr şi preamăreau pe Dumnezeu, zicând: "Ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit acestui prunc". Asemenea şi Teodosie episcopul Anastasiopolei, auzind toate acestea despre Teodor, se bucură şi, lăudându-l înaintea tuturor, zicea: "Pruncul acesta este trimis de la Dumnezeu spre o viaţă ca aceasta".

Într-un timp oarecare, din supărare, a căzut într-o boală şi dormitând, i s-a arătat Sfântul marele mucenic Gheorghe, zicându-i: "Care este pricina bolii tale, fiule?" Iar el, căutând, a văzut pe duhul cel necurat stând departe şi arătând spre dânsul, zicea mucenicului: "Acel necurat şi urât a adus asupra

mea această boală!" Iar Sfântul Gheorghe, apucând pe diavol, l-a muncit tare şi l-a izgonit; iar lui Teodor, luându-l de mână, i-a zis: "Scoală-te şi fii sănătos! De acum urâtul şi vicleanul acela nu se va mai arăta înaintea feţii tale!" Şi îndată Teodor, deşteptându-se, s-a sculat şi s-a simţit bine şi sănătos.

Dar iubitorul de oameni Dumnezeu, Cel ce a dat sfinţilor Săi Apostoli putere asupra duhurilor necurate, ca să le izgonească şi să tămăduiască în popor toate bolile, Acela a dăruit şi acestui iubit al Său tânăr putere şi dar şi a început Teodor a face minuni întru slava lui Dumnezeu.

***

Un om oarecare a adus la dânsul, când era în biserică, pe fiul său îndrăcit, rugându-l să-l tămăduiască. Teodor, fiind copil, nu ştia ce să facă şi se lepăda de un lucru ca acesta, iar omul acela, plângând, îi dădu lui Teodor un bici, zicându-i: "Robule al lui Dumnezeu, ia biciul acesta şi, îngrozind, bate pe fiul meu, zicându-i: "Ieşi, duhule necurat, din copilul acesta, în numele Domnului meu!"". Iar fericitul Teodor, cum a fost învăţat de omul acela, aşa a şi făcut. Şi a început diavolul a striga în copil: "Voi ieşi, voi ieşi, dar numai un ceas să mă slăbeşti!"

Şi depărtându-se Sfântul Teodor spre Altar, diavolul striga din copil: "O, nevoie, o, mare este puterea Nazarineanului! Pentru că de când a venit pe pământ, a înarmat asupra noastră pe oameni şi acum acelui neiscusit copil i-a dat putere asupra noastră. O, vai mie, de ce fel de copil sunt izgonit eu! Pentru că nici nu pot suferi darul cel dat lui din cer şi mare primejdie are să fie nouă de la acest copil mic; căci pe mulţi de ai noştri îi va izgoni din trupurile omeneşti. Şi aceasta, mai cumplită primejdie îmi este, că începătura stăpânirii celei date lui, asupra mea o începe şi nici că îndrăznesc, să mă întorc la tatăl meu diavolul, izgonindu-mă de acest mic copilaş. Căci de mi s-ar fi întâmplat mie aceasta de la vreun bărbat bătrân, nu mi-ar fi fost atâta ruşine şi necaz. Blestemată fie ziua când s-a născut acest cumplit copilaş!" Acestea strigându-le diavolul, Sfântul Teodor a luat untdelemn din candelă şi a uns capul pruncului cel îndrăcit, l-a însemnat cu semnul crucii şi a poruncit diavolului, zicându-i: "Ieşi de acum, duhule viclean, şi nu bârfi mai mult!" Iar diavolul cu mare glas a răcnit şi aruncând pe prunc la picioarele lui Teodor, a ieşit; iar pruncul s-a făcut sănătos, cu darul lui Dumnezeu. Această minune a străbătut prin toată partea aceea şi slăveau pe Dumnezeu, cei ce auzeau de acea minune.

***

Vrând Teodor să fie următor Sfântului Ioan Botezătorul şi Sfântului Ilie proorocul, prin viaţa pustnicească, se gândea unde s-ar putea depărta de oameni. Şi suindu-se în partea cea mai înaltă a muntelui, umbla împrejurul locului pustiu şi văzând o

piatră mare şi-a săpat sub dânsa o peşteră. Apoi a rugat pe unul din clerici, un diacon îmbunătăţit ca să-i aducă câte puţină pâine şi apă la vremea sa şi cu numele lui Dumnezeu l-a jurat să nu spună nimănui despre dânsul. Apoi a luat de la clericul acela o haină aspră de lână, pentru că până atunci umbla încă în haine noi date de maica lui, şi s-a închis în peştera sa. După rugămintea lui, clericul i-a astupat uşa cu pământ, lăsându-i numai o ferestruică mică, pe cât îi era cu putinţă ca să-i dea o bucată de pâine şi un vas cu apă.

Astfel închizându-se sfântul, a petrecut doi ani, îngropat de viu în pământ şi neştiind nimeni de dânsul, fără numai clericul acela. Iar oamenii din sat, mergând la biserică şi nevăzând pe Teodor, se minunau şi nu se pricepeau unde s-a ascuns. S-a întâmplat în acel timp de a trecut prin satul acela o ceată de ostaşi şi unii socoteau, cum că ostaşii luându-l, l-au dus cu dânşii şi au plecat cu toţii spre stăpânitorul acelei părţi, ca să trimită la ostaşi după copil, pe care căutându-l cu dinadinsul şi negăsindu-l, au socotit că este mâncat de fiare. Plângea după dânsul maica lui şi toţi casnicii fără de mângâiere, ca pentru un mort jelindu-se toţi oamenii din satul acela după dânsul.

După ce au trecut doi ani, clericul acela, văzând tânguirea maicii sale, apoi temându-se ca să nu moară Teodor într-o viaţă strâmtorată ca aceea, a spus despre dânsul. Şi alergând cu sîrguinţă şi cu bucurie, a deschis peştera şi l-a scos afară ca pe un mort, care, dacă a văzut lumina zilei, a rămas fără glas multă vreme. Capul lui era acoperit de răni şi plângeau casnicii privind la dânsul. L-au dus în biserica Sfântului Gheorghe şi voia maica-sa să-l ia acasă ca să-l tămăduiască cu doctorii, dar el n-a voit nicidecum, ci petrecea ca şi mai înainte lângă biserica mucenicului şi în puţine zile i s-a tămăduit capul.

Auzind de toate acestea ***Teodosie, episcopul Anastasiopoliei, s-a dus cu clerul în satul acela, să vadă pe robul lui Dumnezeu Teodor; şi văzându-l, s-a minunat de viaţa lui. Apoi, povăţuindu-se de dumnezeiescul Duh, l-a ridicat mai întâi la treapta cea mai de jos a clericului; după aceea l-a hirotonit preot, având optsprezece ani de la naşterea sa***, pentru că zicea episcopul despre dânsul: "Vrednic este unul ca acesta, să se hirotonească şi mai înainte de vremea cea cuviincioasă, căci în el petrece darul lui Dumnezeu; pentru că şi Sfântul Apostol Pavel a învrednicit de treapta episcopiei pe Sfântul Timotei, fiind tânăr". Iar către Teodor a zis: "Domnul Care te-a învrednicit preoţiei, El te va învrednici şi episcopiei, ca să paşti turma Lui cea cuvântătoare; dar mai întâi să te îmbraci în rânduiala monahicească, să creşti cu credinţa şi cu faptele bune şi să te rogi pentru mine".

Zicându-i aceasta episcopul şi dându-i binecuvântare, s-a dus în ale sale. Iar fericitul Teodor a început a săvârşi jertfa cea fără de sânge, stând cu vrednicie înaintea Altarului lui Dumnezeu. După aceea, vrând să vadă Sfintele locuri de la Ierusalim şi găsind un bun însoţitor de călătorie, s-a dus. Şi ajungând la Ierusalim, s-a închinat cu multă osârdie şi cucernicie lemnului Crucii cel făcător de viaţă şi Sfântului Mormânt al Domnului. Apoi a înconjurat şi celelalte sfinte locuri, închinându-se şi rugându-se. A cercetat încă şi pe sfinţii părinţi, care erau acolo în închisori şi în sihăstriile pustiei şi învrednicindu-se de rugăciunile şi binecuvântările acelora, s-a dus în lavra Sfântului Gheorghe Hozevitul, care era aproape de râul Iordan, în apropiere de biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, unde i s-a făcut arhimandritului în vedenie, înştiinţare de la Dumnezeu despre Teodor.

Deci, în acea lavră l-au îmbrăcat în chipul monahicesc, cu porunca lui Dumnezeu şi l-a liberat cu binecuvântare la locul său. Iar după ce s-a întors la locul său, a început iarăşi a petrece lângă biserica Sfântului mare mucenic Gheorghe, slujind lui Dumnezeu în cuvioşie şi strălucind ca Moise, cu darul Domnului, cu care fiind dăruit mult, tămăduia toate bolile ce se întâmplau în popoare şi izgonea duhurile cele necurate, ca cel ce avea putere peste dânsele.

Dar bunica lui, Elpidia, mătuşa sa, Despina, şi Vlata, sora cea tânără nu voiau să se despartă de dânsul. Ci privind la viaţa lui cea plăcută lui Dumnezeu, se sârguiau după puterea lor, să-i urmeze, postind şi rugându-se. Apoi făceau milostenie săracilor din osteneala mâinilor lor. Nu după multă vreme, mătuşa lui, Despina, s-a mutat către Domnul în bună mărturisire, pe care îngropând-o, a dus pe sora sa Vlata într-o mănăstire de fecioare, fiind de doisprezece ani şi a făcut-o mireasa lui Hristos. Iar pe fericita Elpidia a lăsat-o într-o casă aproape de el să petreacă până la o vreme. Deci, Vlata, fecioara lui Hristos, având viaţă sfântă, după trei ani s-a dus fără prihană la cămara Mirelui său Cel fără de moarte. Auzind de sfârşitul ei, fericitul Teodor a mulţumit lui Dumnezeu cu bucurie; iar, Elpidia, cu sfatul sfântului, s-a dus într-o mănăstire de femei, care era aproape de biserica Sfântului Mucenic Cristofor. Şi trimitea cuviosul la dânsa pe copilele cele ce se aduceau la dânsul pentru tămăduire, îndrăcite sau bolnave, ca să le povăţuiască Elpidia, cum să se roage şi să postească. Apoi să le înveţe la tot obiceiul bun.

După ducerea fericitei Elpidia în mănăstire, cuviosul, neavând de la nimeni vreo slujbă pentru dânsul, a găsit un lucrător ca să-i slujească. Iar purtarea de grijă a lui Dumnezeu, voind să-l facă vânător de oameni, a început a trimite la dânsul pe oarecare, spre a vieţui împreună.

Mai întâi pe un oarecare Epifanie tânăr cu anii, care, pornindu-se cu dorinţă de Dumnezeu, a venit la dânsul. Şi s-a bucurat cuviosul Teodor, că nu l-a lăsat Dumnezeu singur. Deci a primit pe Epifanie şi l-a îmbrăcat în chipul monahicesc şi l-a povăţuit la o viaţă atât de sfântă, încât avea stăpânire şi asupra diavolilor şi îi izgonea din oameni.

După aceea, o femeie drept-credincioasă care dobândise tămăduire de boala sa cu rugăciunile Cuviosului Teodor, a adus la dânsul pe fiul său cu numele Filumen, tânăr cu anii, însă nu şi cu înţelegerea, ştiind bine a citi şi a scrie. Şi erau trei de o vârstă unul cu altul, robi ai lui Hristos, asemenea cu cei trei tineri de demult din Babilon, având o dragoste şi o osârdie către Dumnezeu, iar în mijlocul lor era şi însuşi Hristos, Care a zis: ***Unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor.***

După câţiva ani, fericitul Epifanie sfârşindu-se întru Domnul, a venit în locul lui Ioan, om sârguitor în fapte bune. În acea vreme au venit la cuviosul nişte oameni de la un sat ce se numea Protomaria şi-l rugau să meargă în satul lor, fiindcă aproape de acel sat era un loc stăpânit de duhuri necurate şi nimeni nu putea să treacă pe la acel loc fără vătămare, nici oameni, nici dobitoace, mai ales la amiază şi după apusul soarelui. Deci a mers robul lui Dumnezeu în acel loc şi poruncind să-i sape o peşteră mică, s-a închis într-însa toată iarna aceea. Şi a petrecut în acel loc în post şi rugăciunile cele obişnuite până la Paşti, iar diavolii nesuferind petrecerea lui, de acolo, au fugit izgoniţi ca de o armă, prin rugăciunile sfântului. Şi de multe ori mulţi oameni auzeau glasuri diavoleşti, care se tânguiau, căci îi izgonea Teodor. Iar oamenii din satul acela aveau atât de mare credinţă către el, încât mergeau de luau ţărâna de la peştera aceea în care petrecea cuviosul şi amestecând-o în mâncare şi băutură, o dădeau la oamenii bolnavi şi la dobitoace ca pe o adevărată doctorie şi toţi dobândeau tămăduire după credinţa lor.

Era în satul acela un om cucernic, cu meşteşugul fierar; aceluia i-a poruncit cuviosul să-i facă o cămăruţă de fier, fără acoperământ, strâmtă, pe cât era cu putinţă unui om să stea într-însa, căci aşa a socotit să-şi afle chinuirea trupului său. De care lucru înştiinţându-se oamenii din satul acela, au adus la fierar multe unelte de fier, ca să fie spre săvârşirea acelui lucru. După ce a făcut cămăruţa aceea, a dus-o în satul Sicheot la cuviosul, pe care el punând-o în peşteră, s-a închis într-însa mult timp. Şi stătea ca un stâlp nemişcat, răbdând toată cumplirea văzduhului, de vreme ce era fără acoperământ acea cămăruţă. Şi se ardea vara de căduf, iar iarna îngheţa de răceală şi de frig, căci zăpada şi ploaia îl udau, furtunile şi vânturile îl băteau, dar el petrecea ca o piatră şi ca un diamant tare. O răbdare ca aceea i-a dat Atotputernicul Dumnezeu, care covârşea firea şi mintea omenească,

spre mirarea oamenilor şi spre mărirea Sfântului Lui nume cel dumnezeiesc. Şi nu numai închisoarea cămăruţei aceleia de fier şi-a ales de bunăvoie, ci şi tot trupul său cu greutate de fier îşi învelea. Apoi se încălţa cu încălţăminte de fier, făcută după măsura picioarelor sale şi mănuşi de asemenea purta şi în platoşă de fier grea se îmbrăca şi cu un lanţ de fier gros se încingea ca şi cu un brâu. Încă şi un toiag de fier greu purta, având în vârf cruce; apoi îşi hotărâse viaţa în acest chip. După praznicul Naşterii lui Hristos, la dumnezeiasca Arătare întră în peşteră, înfăşurându-se cu fiarele acelea grele; şi petrecea acolo până la Paşti, iar după Paşti se închidea în acea cămăruţă de fier.

Cu o greutate de fier ca aceea şi cu închisoarea cea strâmtă de bunăvoie îşi chinuia trupul, ca pe un rob obosindu-l şi pedepsindu-l, ca să nu se ridice războaiele cele dinlăuntru. Iar în sfântul şi marele post de 40 de zile, nu gusta nicidecum pâine, ci puţine poame, sau legume crude şi acelea numai sâmbăta şi Duminica. Şi îi supusese Dumnezeu fiarele cele sălbatice, care erau în pustia aceea; pentru că un urs înfricoşat venind trei ani de-a rândul, lua hrană din mâinile lui, asemenea şi un lup din pustie venind, se hrănea de dânsul. Apoi venind şi ducându-se fiarele acelea, pe nimeni nu vătămau, nici pe oameni, nici pe dobitoace, deşi se întâlneau cu cineva; pentru că aceea era facerea de minuni a lui Dumnezeu, prin care slăvea pe plăcutul Său.

A mers la cuviosul, în cămăruţa în care era închis, un om ce avea tot trupul bolnav, căutând tămăduire prin sfintele lui rugăciuni. Iar el, poruncind aceluia să se dezbrace de hainele sale, a luat apă şi s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: ***"Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, Cel ce prin proorocul Elisei ai curăţit, pe Neeman Sirianul de stricăciune şi singur prin milostivirea Ta pogorându-Te la noi şi făcându-Te om, cu cuvântul ai tămăduit pe cei stricaţi, caută acum spre noi şi spre apa aceasta şi binecuvântând-o, dă-i putere de tămăduire, ca să poată curăţi de stricăciune pe acest om, care stă înainte, întru preamărirea numelui Tău Celui Sfânt".***

Astfel rugându-se şi însemnând apa cu semnul Crucii, a turnat omului pe cap şi pe tot trupul şi îndată s-a curăţit de acea boală şi s-a dus sănătos, lăudând pe Dumnezeu. Asemenea, venind şi un preot, anume Colirie, şi numai haina sfântului pe sine punând-o, îndată a câştigat tămăduire. Nişte minuni ca acestea şi o viaţă ca aceasta a Sfântului Teodor văzând fericita Elpidia, se fericea cu duhul. Deci şi ea a povăţuit pe multe femei spre viaţă plăcută lui Dumnezeu şi spre chipul monahicesc le-a adus, pentru că era foarte îmbunătăţită şi urma nepotului său în nevoinţele cele duhovniceşti. După aceea, cuvioasa Elpidia s-a apropiat spre sfârşitul său, pe care mai înainte l-a ştiut din descoperirea ce i s-a făcut ei. Şi mergând la cea mai de pe

urmă cercetare şi sărutare a cuviosului său nepot, i-a spus vedenia sa, zicând: *"Fiul meu şi lumina ochilor mei, **am văzut în arătare un tânăr foarte frumos, îmbrăcat în haină luminoasă, având părul în chipul aurului, asemenea Sfântului marelui mucenic Gheorghe, precum îl vedem închipuit pe icoană.** Acela venind la mine, m-a întrebat despre tine, vrând să ştie de la mine rânduiala cântării de psalmi şi a vieţii tale. Iar eu cu de-a-mănuntul i-am spus lui, însă el mi-a zis: **"Când cântaţi psalmi, ziceţi aceasta: "Binecuvântaţi pe Domnul, munţilor şi dealurilor!"". **După aceea mi-a zis: **"Mare dar ai câştigat, o, femeie, învrednicindu-te a vedea pe nepotul tău într-o rânduială ca aceasta, iar mie, ajutătorului, îmi eşti mult datoare. Dar mai ales Stăpânului Cel de obşte Ziditorului Dumnezeu, toată mulţumirea I se cuvine, Care pe nepotul tău l-a făcut vrednic, a fi în rândul sfinţilor robilor Lui. Deci, tu de acum te odihneşte, pentru că te-ai ostenit până acum"".*

Această vedenie spunând-o fericita Elpidia Sfântului Teodor şi dându-i cea de pe urmă sărutare, s-a dus la chilia sa şi îmbolnăvindu-se puţin s-a mutat către Domnul şi s-a îngropat cu cinste de către cuviosul. Iar după îngroparea ei, a venit cineva la cetatea Ancira, aducând înştiinţare sfântului, cum că maica lui, Maria, a murit şi-l sfătuia să trimită ca să-i ia averea, de vreme ce a murit fără moştenitor. Răspuns-a sfântul: "Nu spui adevărul, căci maica mea n-a murit". Iar acela stăruia, zicând: "Cu ochii mei am văzut-o moartă". Iar el iarăşi a răspuns: "Nu este adevărat! Căci n-a murit maica mea, nici va muri cu sufletul, ci şi acum viază şi va fi vie în veci!" Şi nu s-a îngrijit de averea ce rămăsese după dânsa, ci a postit o săptămână întreagă, făcând rugăciuni cu dinadinsul către Dumnezeu pentru sufletul ei.

***

Petrecând cuviosul Teodor în peşteră, a mers la dânsul economul bisericii de la Iliopoli şi prin cel ce-i slujea i-a spus rugămintea sa cu lacrimi, zicând: "Miluieşte-mă, robule al lui Dumnezeu, în necazul ce mi s-a întâmplat! Pe sluga mea am trimis-o, ca să adune veniturile bisericeşti, iar el, toate veniturile adunându-le, a fugit. Iar eu, alergând încoace şi încolo după dânsul şi căutându-l, nu pot să-l aflu. Roagă-te Domnului, să mi-l arate, că toată averea mea nu-mi ajunge să plătesc bisericii". Răspuns-a lui sfântul: "De făgăduieşti că pe acel slujitor al tău nu-l vei bate, ci îl vei libera şi nimic mai mult de la dânsul nu vei lua, fără numai cele bisericeşti, pe care el le-a luat, apoi te va mângâia Domnul şi-l va da în mâinile tale; iar de nu vei făgădui aşa apoi nu vei putea să-l afli pe el". Iar economul a făgăduit a nu-l bate pe acela şi nici a-i lua ceva dintre ale lui, ci şi dintre ale sale a-i da, decât numai să întoarcă averea bisericească. Pentru că zicea: "Eu şi copiii mei vom rămâne goi dacă cu a mea avere voi plăti pentru venitul bisericesc cel răpit". Atunci i-a zis sfântul: "Mergi cu pace la casa ta şi să fii fără grijă, căci nădăjduiesc

către Dumnezeu că degrabă te va mângâia". Şi s-a dus economul într-ale sale, bucurându-se, având neîndoită nădejde în cuvintele cuviosului. Iar fugarul acela, care răpise cele bisericeşti, a stat în cale aproape de satul ce se numea Nicheia, fiind legat cu rugăciunile cuviosului şi neputând să se ducă mai departe cât de puţin. Deci, cu părerea i se arăta că fuge degrabă, dar de fapt el stătea pe loc. Şi, văzându-l oamenii care se întâmplaseră în calea aceea şi cunoscându-l, l-au prins şi l-au dus la econom.

Aşa a fost întoarsă toată averea bisericească pe care o luase el. Iar economul şi-a împlinit făgăduinţa şi a slobozit pe acela, nefăcându-i nici o strâmbătate. Apoi a mers iarăşi la cuvios, dându-i mulţumire.

***

După aceasta un om, în ziua a 50-a a adus pe femeia sa muncită de diavol şi după ce a certat cuviosul pe duhul cel necurat, acela striga, zicând: "O, pentru ce te mânii asupra mea, mâncătorule de fier? Oare sunt vinovat? Căci nu de bunăvoie am intrat într-însa, ci fiind trimis de Teodor vrăjitorul, care se numeşte Carapos şi petrece în satul Mazamia". Iar plăcutul lui Dumnezeu, certând cu numele lui Iisus Hristos pe diavolul, l-a izgonit din femeia aceea.

***

În acelaşi an, în luna iunie, oamenii din satul Mazamia, auzind de minunile făcute de plăcutul lui Dumnezeu, Teodor, au mers la el, rugându-l cu lacrimi să vină la ei, să le izgonească lăcustele care năvăliseră ca un nor asupra ţarinilor şi grădinilor lor. Iar cuviosul, mergând la ei, a intrat în biserica lor şi a petrecut toată noaptea la rugăciune. Iar a doua zi a mers cu rugăciune la ţarini şi, luând trei lăcuste în mâna sa, se ruga Domnului pentru popor. Şi în vremea rugăciunii au murit lăcustele în mâinile lui, iar el, mulţumind lui Dumnezeu, a zis către popor: "Să ne întoarcem la biserică, fiilor, pentru că degrabă ne va arăta Domnul mila sa".

Deci, întorcându-se sfântul la biserică, a săvârşit Sfânta şi dumnezeiasca Liturghie şi, a doua zi, oamenii au văzut toată mulţimea lăcustelor moartă. Aceasta văzând cel ce locuia într-acele locuri, mai sus pomenitul vrăjitor, Teodor Carapos, s-a pornit cu zavistie asupra sfântului, fiindcă mai dinainte se mâniase asupra lui, pentru izgonirea diavolului din femeie, pe care acel vrăjitor îl trimisese într-însa. Deci, vrăjitorul acela mâniindu-se asupra sfântului şi zavistuind asupra puterii lui Dumnezeu celei dintr-însul făcătoare de minuni, a chemat pe diavolii cei de sub mâna lui şi le-a poruncit să meargă şi să muncească pe Teodor Sicheotul până la moarte. Iar aceia dacă s-au dus, n-au putut să se apropie de el, fiindcă avea

întotdeauna rugăciunea în gura sa şi-l aşteptau până va adormi. Iar sfântul dormind şi darul lui Dumnezeu ieşind ca un foc dintr-însul, ardea şi izgonea pe diavoli, care din nou întorcându-se, se repezeau asupra cuviosului; însă iar s-au întors cu ruşine la cel ce i-a trimis.

Deci vrăjitorul acela cu dosădiri îi ocăra, zicându-le: "Cu adevărat nimic nu este puterea voastră, căci dacă nici când dormea, nu v-aţi putut apropia, apoi cum îi veţi face aceluia ceva când este deşteptat?" Dar diavolii îi ziceau: "Când ne apropiem de el, iese o văpaie de foc din gura lui şi ne arde, încât nu putem suferi". Iar vrăjitorul iuţindu-se cu mai multă mânie din zavistie, a pus nişte otravă omorâtoare într-un peşte şi a trimis peştele acela în dar cuviosului. Iar plăcutul lui Dumnezeu, fiind păzit cu darul lui Hristos, când era vremea mesei cea obişnuită lui, a gustat din peştele acela şi a rămas nevătămat. De acest lucru minunându-se vrăjitorul Teodor Carapos şi cunoscând puterea lui Dumnezeu şi neputinţa diavolilor, s-a umilit cu sufletul. Apoi, mergând la cuviosul, a căzut la picioarele lui cele sfinte, mărturisind păcatele sale cu lacrimi. Şi arzând cărţile sale cele vrăjitoreşti şi lepădându-se de lucrurile satanei, a luat Sfântul Botez şi s-a făcut rob credincios al lui Iisus Hristos.

După ce s-a întors cuviosul în locaşul său, i s-a întâmplat de a căzut într-o boală grea şi aştepta să moară, pentru că a văzut pe sfinţii îngeri venind la el şi socotea că acum vor să-i ia sufletul.

*Deci plângea şi se tânguia, socotindu-se că nu este gata de ieşire. Şi era deasupra lui icoana **sfinţilor doctori celor fără de plată, Cosma şi Damian**. Aceia i s-au arătat în vedenie şi după obiceiul doctoricesc, îi pipăiau venele mâinilor lui şi vorbeau unul cu altul ca şi cum deznădăjduiau de viaţă, fiindcă i-a slăbit puterea. Şi au zis către el: "Pentru ce plângi şi te mâhneşti atâta?" Răspuns-a bolnavul: "De vreme ce nu m-am pocăit la Dumnezeu, domnii mei, şi de vreme ce las această mică turmă, neîndreptată încă la calea cea desăvârşită, mai având ea încă nevoie multă de povăţuire". Sfinţii i-au zis: "Dar voieşti să rugăm pe Dumnezeu pentru tine, ca să-ţi lungească vremea vieţii?"*

Răspuns-a bolnavul: "De o veţi face aceasta şi de-mi veţi cere vreme de pocăinţă, apoi îmi veţi pricinui mare bucurie şi veţi câştiga plată pentru pocăinţa mea". Iar sfinţii, întorcându-se la îngeri, i-au rugat să mai aştepte puţin, până ce vor merge la Împăratul Dumnezeu, ca să-L roage pentru Teodor. Iar îngerii făgăduind că vor aştepta, s-au dus sfinţii răbdători de chinuri, Cosma şi Damian, la Atotputernicul Împărat, Hristos Dumnezeul nostru, Care a adăugat altădată cincisprezece ani lui Iezechiel şi rugându-L pentru lungirea anilor lui Teodor, s-au întors degrabă,

*având între ei un tânăr, asemenea cu acei îngeri, însă cu slava mai luminat. Şi acela a zis către îngeri astfel: "Lăsaţi pe Teodor între cei vii, pentru că Stăpânul Cel de obşte al tuturor şi Împăratul slavei este rugat pentru el şi i-a poruncit ca să fie în trup!" Şi îndată sfinţii îngeri cu acel prealuminat tânăr s-au dus la cer, iar Sfinţii Cosma şi Damian au zis către Teodor: "Scoală-te, frate, şi ia aminte la tine şi la turma ta, căci bunul şi milostivul nostru Stăpân a primit rugăciunile noastre pentru tine şi ţi-a dăruit viaţă, ca să nu ai mâncarea cea pieritoare, ci pe aceea care este în viaţa vecilor şi să aduci mântuirea multor suflete!"*Acestea zicând către el sfinţii doctori, s-au făcut nevăzuţi.

Iar Sfântul Teodor venindu-şi în sine, simţindu-se că este cu totul sănătos, s-a sculat îndată. Apoi lăuda pe Dumnezeu şi cu mai multă osârdie se sârguia la cântarea de psalmi şi la post, şi cu darul dat lui făcea minuni, tămăduind multe feluri de boli şi izgonind diavolii cu cuvântul. Apoi, străbătând vestea pretutindeni de minunile lui, mulţi se minunau şi lăsându-şi casele, se duceau la dânsul spre călugărie. Iar cei ce câştigau tămăduire de la dânsul de bolile lor, mulţi dintre ei nemaivrând să se lase de el, petreceau la dânsul, slujind trebuinţelor mănăstireşti.

Deci, adunându-se mulţime de fraţi, au zidit o mănăstire aleasă, iar Cuviosul Teodor s-a făcut arhimandrit al mănăstirii sale. Şi deoarece biserica Sfântului şi marelui mucenic Gheorghe era mică şi nu putea să-i încapă pe toţi la obişnuita cântare, s-a sârguit cuviosul să zidească altă biserică mai mare, în alt loc nu departe de acolo, în muntele Sfântului Arhanghel Mihail. Şi a rânduit pe fraţi să vieţuiască acolo, iar pe ucenicul său Filiume l-a trimis la episcopul cetăţii lui Anastasie, ca să ia hirotonia preoţiei. Şi punându-l egumen la acea mănăstire, singur se îndeletnicea în linişte. Şi avea nevoie de un vas de argint, pentru slujirea Dumnezeieştii Liturghii, deoarece până atunci în mănăstirea lui se săvârşeau dumnezeieştile Taine, în vas de marmură.

***

Astfel, cuviosul a trimis un diacon al său la Constantinopol, ca să cumpere acel vas de argint pentru sfinţita slujbă. Dar după ce a cumpărat şi a adus la dânsul acel vas curat, lucrat cu meşteşug ales, sfântul l-a lepădat, nevrând să slujească într-însul, pentru că îl vedea cu ochii minţii că este negru, urât şi netrebnic. Iar diaconul lăuda vasul, că este de argint curat şi bine lucrat. Însă cuviosul îi zicea: "Şi eu văd, o, fiule, că vasul este din argint şi bine lucrat, însă are necurăţenie nevăzută. Şi de nu mă crezi pe mine, să facem rugăciune, ca să-ţi deschidă Domnul ochii tăi sufleteşti şi vei vedea". Deci, după ce s-a închinat şi s-a rugat, atunci nu numai diaconul acela, ci şi toţi fraţii care erau acolo au văzut că vasul acela era negru ca un cărbune luat din cuptor şi s-au minunat. Iar după ce diaconul a luat vasul în mâini, îndată s-a văzut curat şi luminat, ca mai înainte şi l-a dus la Constantinopol la

argintarul de la care îl cumpărase şi i-a spus lui pentru ce l-a lepădat Cuviosul Teodor. Iar argintarul, cercetând despre argintul acela de unde i-a venit lui, şi-a adus aminte că era din podoabele oarecărei desfrânate, din podoaba ei cea necurată şi se mira mai dinainte cum de văzuse cuviosul şi îşi cerea iertare.

Deci, luând vasul acela, alte vase mai curate a dat în dar pentru trebuinţa bisericii, cerând rugăciunile sfinţilor pentru dânsul. Iar diaconul, aducându-le în mănăstire, a spus părintelui şi fraţilor din ce fel de argint a fost vasul cel dintâi şi minunându-se de mai înainte vederea sfântului, prea măreau pe Dumnezeu.

***

În acel timp nişte oameni din satul Muzia, care este supus al lui Gratianopoli, au venit la cuviosul Teodor pentru o pricină ca aceasta: făcându-şi un pod de piatră peste un râu în satul lor, pe când scoteau piatra din pământ şi ciopleau lespezile au ieşit din groapă mulţime de diavoli, care năvăleau asupra oamenilor şi dobitoacelor şi-i munceau, iar alţii, ca nişte tâlhari şezând pe lângă drumuri, răneau pe cei ce treceau. Deci, au rugat pe cuviosul ca să meargă în satul lor şi să izgonească de la dânşii acea ispită diavolească. Cuviosul a mers împreună cu dânşii, nădăjduind spre Dumnezeu, iar când se apropia de satul acela, diavolii cei din oameni, simţind venirea lui, ieşeau strigând împotriva lui: "O, primejdie! Pentru ce, lăsând Galatia, vii aici mâncătorule de fier? Ştim pentru ce vii, dar nu te vom asculta, precum te ascultă duhurile cele din Galatia, că mai aprinşi şi mai puternici suntem decât ei".

Iar cuviosul, certându-i pe dânşii, le-a poruncit să tacă. A doua zi, adunând poporul, a înconjurat satul cu cruci şi, suindu-se pe dealul acela, au făcut rugăciuni către Dumnezeu mult timp şi îndată diavolii cei ce ieşiseră de acolo, s-au adunat cu puterea lui Dumnezeu în chip de muşte, de şoareci şi de iepuri şi izgonindu-i în groapa aceea pe toţi, pecetluindu-i cu semnul Crucii, a poruncit ca cu pietre şi cu pământ să-i astupe acolo. Astfel a scăpat satul acela de ispita diavolească. Încă şi alte case şi sate fiind năvălite de diavoli, în asemenea chip le-a izbăvit, izgonind din oameni duhurile cele viclene, încât diavolii se cutremurau de numele aceluia.

***

Dintre ucenicii cuviosului, mulţi erau vestiţi şi mari bărbaţi în fapte bune. Astfel fericitul Arsenie, închizându-se într-o chilie strâmtă, petrecea în tăcere şi abia a treia zi primea puţină hrană, pâine şi verdeţuri crude sau linte şi apă cu măsură, iar în sfântul post cel de 40 de zile, mânca numai sâmbăta şi Duminică şi atunci doar mâncare uscată. Asemenea viaţă mai petreceau şi alţi doi, Evagrie şi Andrei, care aveau chiliile aproape de Arsenie, de a căror sfântă viaţă Cuviosul Teodor mult se bucura şi mulţumea lui Dumnezeu. Acei trei ucenici sfătuindu-se, să se închine

Sfintelor Locuri de la Ierusalim, au rugat pe părintele Teodor, ca să-i libereze cu binecuvântare şi, dându-le drumul, s-au dus. Ajungând la Ierusalim, au cercetat toate lavrele cele de primprejur şi mănăstirile sihăstreşti. Deci, Evagrie a vrut să rămână acolo şi, intrând în lavra cuviosului Sava, a vieţuit cu sfinţenie, arătându-se cu lucrul că este ucenic al lui Teodor. Iar Arsenie şi Andrei întorcându-se în Galatia, la părintele lor, l-au rugat să se ducă în linişte în alte locuri deosebite.

Deci, Andrei s-a sălăşluit pe un deal, ce se numea Vrian, ca la opt stadii de la mănăstire, cu binecuvântarea părintelui. Iar Arsenie, ducându-se în părţile cele de sus ale Potamiei, şi-a ales un loc departe de locuinţa omenească, în care se spunea că este sălăşluire diavolească. Acolo s-a rugat, zicând: "Dumnezeule, milostiveşte-Te prin rugăciunile părintelui meu Teodor, păzeşte-mă pe mine păcătosul, apără-mă de năpasta diavolească şi-mi ajută să-Ţi plac în locul acesta". Deci, mai întâi şi-a zidit o chiliuţă de lemn şi a iernat într-însa. După aceea a zidit un turn înalt şi, petrecând patruzeci de ani cu mare răbdare, s-a dus către Domnul.

Încă şi Elpidie, cu povăţuirea cuviosului Teodor, nu puţin a sporit în bunătăţi şi după câţiva ani de petrecere lingă părintele său, ducându-se în părţile Răsăritului cu binecuvântare, s-a sălăşluit aproape de muntele Sinai. Şi vieţuind în tăcere mult timp, s-a săvârşit precum cuvioşii, iar locul acela a fost numit de părinţii din Sinai, "Tăcerea lui Elpidie". Iar Leontie, ucenicul părintelui nostru Teodor, a fost bărbat minunat în pustnicie, aproape de locul Permatia. El, învrednicindu-se darului proorocesc, spunea mai înainte cele ce aveau să fie. Şi a proorocit despre năvălirea perşilor, cum şi despre uciderea sa de către dânşii, lucru care s-a şi împlinit. Pentru că, nevoind să iasă din chilia sa cea strâmtă şi liniştită, a fost ucis într-însa de perşi. Încă şi Teodor, care a postit în muntele Draconiei, Ştefan cel de lângă râul Psiliei şi alţi mulţi ucenici ai fericitului părintelui nostru Teodor, au strălucit cu fapte bune, unii vieţuind lângă dânsul, iar alţii sălăşluindu-se prin diferite locuri pustii.

***

Venindu-i dorinţă cuviosului Teodor să cerceteze Sfintele Locuri în Ierusalim, a luat pe doi din ucenicii lui şi s-a dus. În acea vreme în Palestina, în care se află Ierusalimul, era secetă mare şi toţi oamenii erau în nevoie mare, încât mureau oameni şi dobitoace, căci se uscaseră toate gropile şi cisternele în care îşi adunau apă. Deci, oamenii se rugau mult, cerând ploaie de la Dumnezeu şi nu puteau să-şi câştige cererea, căci Domnul păstra acel dar plăcutului Său, Teodor. Pentru aceasta îl şi adusese în Palestina. Şi erau acolo unii din părţile Galatiei, care ştiau pe cuviosul Teodor şi facerile lui de minuni. Aceia grăiau adeseori către oameni: "Ştim un sfânt părinte în părţile noastre, care poate numai cu o rugăciune să umple de ploaie toată lumea, precum a umplut-o odată proorocul Ilie".

După ce a sosit cuviosul la Ierusalim şi s-a închinat lemnului Crucii cel de viaţă făcător şi Mormântului lui Hristos, cel purtător de viaţă, l-au cunoscut cei din Galatia, care erau acolo. Şi îndată a străbătut vestea despre dânsul în toată Sfânta Cetate şi prin mănăstirile şi prin lavrele de primprejur. Deci, adunându-se mulţime de monahi şi toţi clericii bisericii celei mari, au înconjurat pe sfântul, bucurându-se de venirea lui la dânşii şi l-au rugat în numele patriarhului să ceară de la Domnul ploaie pământului cel uscat. Iar sfântul se lepăda, numindu-se nevrednic şi păcătos. Dar ei grăiau: "Nădăjduim, părinte, că dacă vei amesteca rugăciunile tale cu ale celorlalţi părinţi, Dumnezeu se va milostivi spre noi şi va trimite ploaie pe pământ". Sfântul a zis către dânşii: "Dacă credeţi aşa, apoi să fie după credinţa voastră".

Deci a făcut rugăciune, şi pe când mergea poporul cu crucile, sfântul a grăit către dânşii: "Să vă schimbaţi hainele, o, fiilor, pentru că vă veţi uda; căci degrabă va arăta Domnul mila Sa pentru credinţa voastră". Şi ajungând la un loc afară din cetate, cuviosul a poruncit să stea poporul; apoi, ridicându-şi mâinile către cer, a început a se ruga mai cu dinadinsul, şi îndată s-a arătat dinspre apus un nor mic şi într-un ceas a acoperit tot cerul. Iar sfântul, săvârşindu-şi rugăciunea, a poruncit să se întoarcă mai repede poporul, ca să nu se ude; dar deodată s-a vărsat o ploaie mare peste măsură şi toţi alergau degrabă în cetate spre biserică, fiindcă se udaseră foarte tare. Iar ploaia n-a stat nicidecum, până ce n-a adăpat tot pământul din destul şi s-au umplut de apă gropile, cisternele şi văile. Iar Cuviosul Teodor, pentru o minune ca aceea temându-se să nu fie slăvit şi cinstit de oameni, s-a ascuns de toţi şi a ieşit din cetate cu amândoi ucenicii săi. Apoi, alergând cu sporire, s-au întors în mănăstirea Sicheotului din Galatia. Încă şi în latura sa, prin multe locuri de primprejur făcea asemenea minuni şi după rugămintea poporului aducea ploi, înmulţea rodurile pământului şi sadurile, potolea pâraiele cele pornite şi spunea mai înainte cele ce aveau să fie. Mavrichie voievodul, întorcându-se de la războiul persienesc prin Galatia la Constantinopol şi venind la cuviosul pentru rugăciune şi binecuvântare, el i-a proorocit că degrabă are să fie împărat.

După ce s-a împlinit aceea, împăratul Mavrichie a scris către proorocul său, adică către acest sfânt părinte, cerând rugăciuni pentru el şi pentru toată împărăţia lui. A adăugat încă şi aceasta, să ceară de la dânsul ce va voi. Cuviosul Teodor a trimis la dânsul pe fericitul Filumen, scriindu-i să dea ceva pâine la mănăstirea lor, pentru mulţimea săracilor ce veneau la dânşii în toate zilele. Împăratul a scris la ispravnicii săi din Galatia, ca în fiecare an să dea grâu la mănăstirea lui Teodor câte şase sute de măsuri; şi a dăruit încă şi bisericii vase de mult preţ.

Văzând cuviosul Teodor că din zi în zi se înmulţeşte turma sa şi venea la mănăstirea sa mulţime de popor pentru rugăciuni şi pentru tămăduiri, iar biserica Sfântului marelui mucenic Gheorghe fiind foarte mică, a prefăcut-o, zidind-o în chip minunat mai mare. Căci fiind acolo o piatră mare şi neclintită niciodată, i-a poruncit ca singură să se mişte şi să se ducă de la locul său în alt loc. Iar când se aducea var nestins pentru zidirea bisericii din satul Evarzia care era aproape, i-au cuprins deodată pe cale un nor de ploaie şi lucrătorii s-au temut, să nu se aprindă carele cu var din ploaie şi să le ardă dobitoacele. Cuviosul, prin rugăciune, a despărţit norul în două şi era ploaie mare pe amândouă părţile drumului, iar pe var şi pe care n-a picat nici o picătură, până ce au dus varul la locul bisericii şi l-au descărcat.

După ce s-a sfârşit biserica, s-a săvârşit episcopul Timotei al cetăţii lui Anastasie, care a fost după Teodosie şi mergând cetăţenii la arhiepiscopul Pavel al mitropoliei Ancirei, l-au rugat să aleagă episcop al cetăţii lor pe cuviosul Teodor arhimandritul lavrei Sicheotul. Arhiepiscopul s-a bucurat şi a trimis după fericitul Teodor, să-l aducă cu cinste la dânsul.

În acea vreme, cuviosul fiind închis în peştera sa, se liniştea şi se îndeletnicea în obişnuita rugăciune. Iar după ce clerul şi cetăţenii cetăţii lui Anastasie s-au dus la dânsul cu multă rugăminte ca să le fie episcop, el nici nu voia să audă de aceasta. Însă ei, deschizând casa cu sila, l-au scos afară chiar nevrând şi, punându-l în caretă arhierească, l-au dus la Ancira, bucurându-se şi veselindu-se. Iar fraţii plângând şi tânguindu-se pentru părintele lor, căci se despărţiseră de dânsul, cuviosul a trimis la ei, zicându-le: "Nu vă mâhniţi, fraţilor, şi să mă credeţi, că niciodată nu vă voi lăsa, pentru că nimic nu este pe pământ care să mă poată despărţi de voi".

Deci, cuviosul Teodor, a fost pus episcop al cetăţii lui Anastasie de către Pavel, mitropolitul Ancirei, deşi nu voia să primească o dregătorie ca aceasta. Şi pe când a primit scaunul, unui bărbat oarecare i s-a făcut o vedenie în acest chip: o stea luminoasă şi mare s-a pogorât din cer spre biserică şi a luminat cu razele sale nu numai cetatea şi ţara aceea, ci şi toate cetăţile şi părţile de primprejur. Pentru că, cu adevărat acest cuvios, fiind pus pe scaunul arhieresc, s-a arătat ca o lumină în sfeşnic a fi lumină lumii, cu minunile cele fără de număr şi cu chipul cel minunat al vieţii sale, luminând şi spăimântând toată partea cea de sub cer. El cerceta adeseori lavra sa cea de la Sicheot şi mângâia pe fraţi. Iar biserica Sfântului Gheorghe cea zidită prin a sa sârguinţă a sfinţit-o. Apoi, câte minuni mari a făcut în vremea episcopiei sale, nu se pot spune cu de-amănuntul. Pentru că îşi îndoia ostenelile sale, având purtare de grijă cu dinadinsul pentru păstoria sa cea încredinţată, însă

mult se mâhnea pentru că i se tăiase liniştea. El avea totdeauna credinţă neschimbată în mintea sa, ca să lase episcopia şi iarăşi să se întoarcă la linişte în mănăstirea sa.

După câţiva ani iarăşi a dorit să se închine sfintelor locuri din Ierusalim. Luând pe doi fraţi din mănăstirea sa, pe Ioan arhidiaconul şi pe Martin, s-a dus cu dânşii în cale. Înconjurând sfintele locuri din Ierusalim, nu se arăta că este episcop, ci umbla ca un simplu stareţ şi gândea să nu se mai întoarcă întru ale sale ci să vieţuiască acolo într-o mănăstire, pentru că i se părea că, pentru dregătoria episcopiei şi-a părăsit nevoinţa cea monahicească. Deci, mergând în lavra Sfântului Sava, a cerut o chilie pentru el şi a petrecut într-însa, liniştindu-se de la praznicul Naşterii lui Hristos, până la Paşti. Iar, după Paşti, acei doi fraţi, care merseseră cu dânsul, Ioan şi Martin, neîncetat îl supărau să se întoarcă la locul său, însă el nu voia să-i asculte. ***Dar într-o noapte i s-a arătat Sfântul marele mucenic Gheorghe în vedenia somnului, dându-i în mână un toiag şi zicându-i: "Ieşi degrabă de aici, ca să ne întoarcem în patrie; pentru că nu ţi se cade, ca lăsându-ţi patria, să zăboveşti aici". Zis-a Teodor: "Nu voiesc să merg în patrie fiindcă nu poftesc episcopie". Zis-a mucenicul: "Eu degrabă te voi libera de la episcopie, dar numai să te întorci, de vreme ce mulţi se mâhnesc după tine". De o vedenie ca aceasta, înduplecându-se Teodor, şi-a luat pe amândoi ucenicii şi s-a dus în patria sa.***

Iar când se apropia de Galatia, a intrat într-o mănăstire ce i se întâmplase în cale, care se numea Druinia, poruncind împreună călătorilor săi, ca să nu spună de dânsul, cine este. Iar monahii mănăstirii aceleia, de demult auzind de minunile cuviosului Teodor, doreau să-l vadă. Deci, cuviosul, fiind necunoscut monahilor acelora, s-a odihnit în casa de oaspeţi cea mănăstirească, primit fiind de Anichit, primitorul de străini. Şi întrebând pe ucenici despre stareţ, cine este, a spus că este din părţi depărtate. Şi, şezând cuviosul la masă, a căutat spre ucenicii care mâncau cu poftă, căci erau flămânzi şi a zis către dânşii: "Cu adevărat, fiilor, mâncăm ca Galatenii". După un ceas iarăşi le-a zis aceeaşi.

Acestea auzindu-le Anichit, grăia întru sine: "Nu cumva din părţile Galatiei este acest stareţ?" Iar după masă culcându-se stareţul după obicei pe pământ spre odihna nopţii, Anichit, luând de obicei pe amândoi ucenicii, cu multe rugăciuni îi supăra să-i spună cine este acest stareţ. Deci, i-au spus aceia, că este Teodor făcătorul de minuni al Sicheotului şi episcopul cetăţii lui Anastasie. Atunci, îndată Anichit alergând, a spus egumenului Ştefan şi fraţilor şi s-au bucurat foarte mult de dânsul, fiindcă de multă vreme dorea ca să-l vadă. Iar după ce a sosit vremea cântării Utreniei, când stareţul mergea la biserică, l-a întâmpinat în uşile bisericii

egumenul şi fraţii şi, căzând la picioarele lui cele sfinţite, i s-au închinat ca unui episcop şi făcător de minuni şi cereau binecuvântare. Apoi l-au rugat să petreacă cu dânşii câteva zile, ca să se îndulcească de vederea feţii lui celei îngereşti şi să se sature de vorbele cele cu miere curgătoare. Şi a petrecut sfântul la dânşii zile destule. Atunci a străbătut despre dânsul vestea prin toată latura aceea şi mulţi din popor au mers la mănăstire, ducându-şi pe bolnavii lor la cuviosul, iar el, cu darul lui Hristos, pe toţi îi tămăduia.

După aceasta, mergând de acolo Sfântul Teodor la episcopia sa şi îndeletnicindu-se în acele obişnuite osteneli păstoreşti, gândea neîncetat cum ar putea lăsa episcopia. Iar fericitul Antioh, vieţuitorul pustiei l-a sfătuit la aceasta, fiind la dânsul din întâmplare, când se întorcea de la cetatea lui Constantin într-ale sale. Căci acel Antioh a fost trimis din părţile Răsăritului la împăratul Mavrichie, să-l roage pentru o cetate ce se numea Sinofrin, ca să o apere de barbari. Şi Antioh era bărbat bătrân, având de la naşterea sa ca la o sută de ani, iar şaizeci de ani n-a gustat nici vin, nici untdelemn. Apoi treizeci de ani n-a gustat pâine, decât numai verdeţuri crude cu sare şi cu oţet şi băutura îi era apă. Pe când trecea prin părţile Galatiei şi ale cetăţii lui Anastasie, pe acel fericit părinte l-a primit Cuviosul Teodor cu bucurie şi cu cinste şi l-a odihnit. Apoi mult s-a mângâiat cu dânsul în vorbiri duhovniceşti, şi grăia fericitul Antioh ucenicilor săi, despre Teodor: "N-am văzut un astfel de om sfânt, nici n-am auzit până acum, pentru că mi-a descoperit Domnul viaţa lui".

Asemenea şi Sfântul Teodor a grăit despre Antioh către fraţii săi: "În toată pustia Răsăritului n-am văzut, nici n-am auzit de un astfel de rob al lui Dumnezeu". La acel cuvios Antioh, Sfântul Teodor a cerut sfat de folos, spunându-i scopul său pentru lăsarea episcopiei. Iar cuviosul Antioh i-a lăudat scopul şi l-a sfătuit să-şi săvârşească dorirea.

După ducerea lui Antioh, s-au mâhnit cei ce luau cu nedreptate averile bisericeşti. Pe lângă aceia nişte casnici ai episcopiei erau vrăjmaşi tăinuiţi ai sfântului, fiind porniţi de vrăjmaşul sufletelor spre zavistie şi urâciune, care în taină oarecum, cu slobozirea lui Dumnezeu i-au dat otravă. Şi a zăcut cuviosul Teodor trei zile fără glas şi stătea nemişcat ca un mort, încât chiar începuse în cetate a străbate vestea despre moartea sfântului. ***Dar după trei zile i s-a arătat Preasfânta Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare şi i-a spus pricina bolii lui, ce-i venise din otrava cea dată în taină şi i-a spus pe urâtorii cei ce îi dăduseră otravă. Apoi scoţând din basmaua cea din mâini trei grăunţe, i le-a dat lui, zicând: "Mănâncă-le pe acestea, că nu vei mai pătimi de acum nici un rău". Deci, mâncând cuviosul grăunţele acelea, şi-a venit în simţiri şi s-a simţit cu totul sănătos. Apoi, sculându-se, a mulţumit lui Hristos Dumnezeu şi Preacuratei***

Maicii Lui. Iar pe acei răi vrăjmaşi nu i-a mustrat, nici n-a spus cuiva de ei. Ci a făcut rugăciune către Dumnezeu, ca să nu le socotească lor aceasta ca păcat. Iar către Sfântul marele mucenic Gheorghe totdeauna se ruga, ca mai degrabă să-l libereze de episcopie, precum i se făgăduise în vedenie, când din Palestina nu voia să se întoarcă în Galatia.

Nu se cuvine a tăcea şi aceasta, că era rânduit în cetatea lui Anastasie, spre a se da la masa arhierească peste tot anul, din averile bisericeşti, trei sute şaptezeci şi cinci de galbeni. Dintr-acel mertic, cuviosul Teodor cheltuia numai patruzeci de galbeni la mesele sale cele de peste tot anul, iar pe ceilalţi îi întorcea Sfintei Biserici. Iar darurile ce-i veneau de aiurea, acelea le împărţea milostenie. Şi, vrând ca desăvârşit să lase dregătoria episcopiei, mai întâi cu dinadinsul a făcut către Dumnezeu multă rugăciune în multe zile, ca să nu i se socotească păcat acea socoteală. Şi câştigând înştiinţare de la Dumnezeu pentru liberarea sa, a adunat tot clerul cum şi pe toţi cetăţenii şi le-a zis: "Ştiţi, fraţilor, că voi cu sila scoţându-mă din mănăstire, m-aţi silit să iau jugul acesta al episcopiei. Şi v-am spus atunci, că sunt nevrednic de povăţuirea voastră. Dar voi, neascultîndu-mă, aţi săvârşit voinţa voastră. Iată, este al unsprezecelea an de când vă mâhnesc şi sunt mâhnit de voi. Deci, vă rog, căutaţi-vă alt păstor, care să vă poată plăcea; căci eu de acum nu pot să vă mai fiu episcop, ci ca un monah prost mă voi întoarce la mănăstirea mea, în care am făgăduit ca în toate zilele vieţii mele să slujesc lui Dumnezeu".

Aceasta zicând, a luat pe arhidiaconul său Ioan, care era din mănăstirea lui, s-a dus la arhiepiscopul Pavel, mitropolitul Ancirei şi l-a rugat să pună în locul său un alt episcop, în cetatea lui Anastasie. Deci, a fost mare ceartă între ei, pentru că mitropolitul nu voia deloc să libereze de la episcopie pe fericitul, Teodor zicând că nu este cu putinţă ca să găsească un bărbat ca acela, la acea rânduială. Iar cuviosul Teodor se lepăda foarte mult, spunându-i că acea sarcină este mai presus de măsura şi puterea lui. Şi a fost nevoie, ca pentru aceea să trimită la Constantinopol, la prea sfinţitul Patriarh Chiriac şi la drept credinciosul împărat Mavrichie. Iar aceia fiind povăţuiţi de Dumnezeu, au scris mitropolitului Ancirei, ca să nu supere pe plăcutul lui Dumnezeu care voieşte să se liniştească, ci să-l libereze, precum poftеşte.

Astfel cuviosul Teodor, izbăvindu-se de greutatea episcopiei, s-a umplut de negrăită bucurie, văzându-se liber de gâlcevi şi de grijile cele multe. Ducându-se la mănăstirea sa, a stat în chilie, liniştindu-se; apoi petrecea viaţa sa cea obişnuită în nevoinţe pustniceşti. Adeseori săvârşea dumnezeieştile slujbe, aducând lui Dumnezeu jertfă fără de sânge. ***Şi se învrednicea acest plăcut al lui Dumnezeu în vremea Liturghiei, că vedea darul Sfântului Duh, în asemănare de pânză şi în chip de porfiră prealuminată, care se cobora de sus peste sfintele daruri şi le acoperea.***

Despre acest lucru a spus unuia din cei împreună slujitori ai săi, ieromonahul Iulian, bărbat duhovnicesc şi îmbunătăţit, fiind silit de acela cu stăruitoare rugăminte. Când vedea aceea, se umplea de negrăită bucurie duhovnicească şi faţa lui cea cinstită strălucea cu o mare lumină şi se schimba. Preoţii şi diaconii care slujeau cu Sfântul Teodor, văzând în faţa lui o dumnezeiască strălucire, se spăimântau.

Odată s-a întâmplat şi aceasta: ***în şaisprezece zile ale lunii iulie, la pomenirea Sfântului mucenic Antioh şi hramul aceluia, când arhiereul lui Dumnezeu, Teodor, săvârşea dumnezeiasca Liturghie, a sosit vremea înălţării Sfintelor Daruri, ridicând după obicei discul cu Sfântul Agneţ în sus şi strigând: "Sfintele sfinţilor". Atunci dumnezeiescul Agneţ singur de sine s-a ridicat sus pe disc în văzduh, înălţându-se ca de o nevăzută mână şi iarăşi s-a lăsat pe disc la locul lui. O minune ca aceasta, pe toţi cei ce erau atunci împrejurul acelui dumnezeiesc prestol, i-au umplut de spaimă şi de mirare mare. Iar Cuviosul Teodor, vărsând pâraie de lacrimi din ochii săi şi totodată bucurându-se negrăit, preamărea pe Hristos Dumnezeu, Care este adevărat în Preacuratele Sale Taine.***

Dreptcredinciosul împărat Mavrichie şi preasfinţitul patriarh Chiriac, vrând să vadă pe cuviosul Teodor, de care auzeau multe, au scris către dânsul să vină la ei la Constantinopol, ca să se învrednicească de rugăciunile şi de binecuvântarea lui. Iar cuviosul, neputând să nu-i asculte, s-a dus şi a fost primit de toţi cu mare cinste, şi a petrecut în Constantinopol puţină vreme.

Apoi multe minuni a făcut cu puterea lui Dumnezeu. Un prunc orb s-a luminat, pe o femeie slăbănoagă a ridicat-o din pat; pe mulţi îndrăciţi de muncirea diavolului i-a liberat. Pe una ce-i curgea sânge, a tămăduit-o cu rugăciunea; pe fiul împăratului care era deznădăjduit de la doctori, l-a tămăduit; celor neroditori în însoţire le-a dăruit naştere de fii prin a sa binecuvântare şi alte multe minuni preaslăvite, făcând acolo, şi pe toţi cu darul Domnului veselindu-i, s-a întors la mănăstirea sa. După aceea, mai târziu, a doua oară a fost chemat la Constantinopol, sub împărăţia lui Foca tiranul, de preasfinţitul Patriarh Toma, care a ţinut scaunul după Chiriac; iar pricina chemării a fost următoarea:

Un lucru prea minunat s-a întâmplat în părţile Galatiei, unde, în nişte cetăţi de acolo, făcându-se litanii cu crucile şi purtând cruci mari de lemn, acestea, cu o putere mare şi minunată şi neoprită, plecându-se una spre alta, se loveau, se plecau şi se sfărâmau. Acea minune străbătând şi în Constantinopol auzindu-se, prea sfinţitul Patriarh Toma a trimis la Cuviosul Teodor, rugându-l să vină la el degrabă. Şi când a mers cuviosul la Constantinopol, a fost primit ca şi mai înainte de toţi cu

cinste. Deci, luându-l deosebit prea sfinţitul patriarh, l-a întrebat despre minunea aceea, ce ar însemna ea? Iar Sfântul Teodor l-a înştiinţat despre acea minune, că adevărată a fost; dar ce ar însemna, nu voia să-i spună, zicând, că nu ştie acea taină a lui Dumnezeu.

Atunci prea sfinţitul patriarh, a căzut la picioarele lui cu mare rugăminte şi cu smerenie a silit pe Cuviosul să-i spună mai înainte cele ce vor fi. Deci, stareţul a zis că acea plecare, lovire şi sfărâmare a crucilor, însemnează multe primejdii şi risipiri ce vor veni asupra Bisericii lui Dumnezeu şi asupra împărăţiei greceşti; pe de-o parte de la vrăjmaşii cei dinafară, iar pe de alta de la cei dinlăuntru. Pentru că dinafară are să fie grea năvălire a barbarilor, iar dinlăuntru oamenii cei numiţi cu numele lui Hristos, împărţindu-se în credinţă, vor începe a se izgoni singuri unul pe altul şi a se pierde; de aceea multe biserici ale lui Dumnezeu se vor pustii şi se vor risipi şi toate acelea vor fi repede.

Patriarhul, auzind acestea, s-a spăimântat foarte şi a rugat pe cuviosul Teodor să se roage Domnului pentru dânsul, ca să-i ia sufletul din trup mai repede, adică mai înainte de a veni acea risipire, ca să nu vadă nişte primejdii ca acelea, ce au să vină asupra Bisericii. După puţină vreme, zăbovind puţin cuviosul Teodor în Constantinopol, la biserica Sfântului Ştefan, s-a îmbolnăvit patriarhul şi a trimis la cuviosul, unde era închis şi postea, spunându-i despre boala sa şi-l rugă ca degrabă să-i ceară sfârşitul de la Dumnezeu. Iar sfântul, lepădându-se şi nevrând, patriarhul a trimis la dânsul rugăminte cu dinadinsul, dorind ca mai înainte de năvălirea primejdiilor asupra Bisericii, să se dezlege din trup şi să se ducă către Domnul. Deci chiar nevrând cuviosul, a făcut voia patriarhului, ca să se roage lui Dumnezeu pentru sfârşitul lui şi a trimis la dânsul, zicându-i: "Porunceşti, oare să vin la tine, sau ne vom vedea amândoi acolo, înaintea Domnului nostru?" Patriarhul i-a răspuns prin trimisul acela: "Să nu-ţi laşi liniştea ta, părinte. Îmi ajunge că mi-ai zis. Ne vom vedea acolo amândoi înaintea Domnului nostru". Şi într-acea zi, preasfinţitul Patriarh Toma, înaintea ceasului Vecerniei, bucurându-se, s-a despărţit de trup şi s-a dus către Domnul.

După sfârşitul patriarhului, cuviosul Teodor s-a întors la mănăstirea sa şi nu după mulţi ani s-a apropiat şi el de fericitul său sfârşit, făcând multe, mari şi preaslăvite minuni şi proorocind cele ce au să fie. Iar ***mai înainte de sfârşitul său, de două ori a văzut pe Sfântul marele mucenic Gheorghe, arătându-i-se în vedenia somnului. Mai întâi i s-a arătat dându-i un toiag de cale şi-l chemă împreună cu el într-o călătorie îndepărtată. După aceea i s-a arătat mergând călare, ducând şi alt cal şi zicându-i: "Teodore, încalecă pe calul acesta şi vino după mine!"*** Din aceasta, Sfântul Teodor şi-a cunoscut trecerea sa degrabă de la cele pământeşti şi a spus

aceasta cu bucurie ucenicilor săi, cum şi vremea sfârşitului său, după praznicul Paştilor, care a şi fost. Iar când se sfârşea, a văzut pe sfinţii îngeri, care veniseră să-l ia şi, zâmbind cu faţa luminoasă, şi-a dat sfântul său suflet în mâinile lor. Şi a fost sfârşitul lui în anul al treilea al împărăţiei lui Iraclie.

Viaţa şi minunile lui le-a scris Elevsie, ucenicul lui, cel numit de cuviosul în călugărie Gheorghe. Acesta spunea despre el, că părinţii lui, petrecând mult în însoţire, erau neroditori. Şi rugau pe Cuviosul Teodor, ca prin rugăciunea şi binecuvântarea lui, să poată să fie născători de fii. Iar el, luând brâiele lor, le-a binecuvântat şi, dându-le, le-a proorocit dezlegarea nerodirii. Apoi au născut pe acest Elevsie, pe care crescându-l, l-au adus la cuviosul Teodor şi l-au dat lui Dumnezeu spre slujbă. Şi a petrecut doisprezece ani lângă el, văzând singur minunile cele negrăite ale aceluia, pe care le-a şi scris foarte pe larg. Dintre acestea noi, aducând aici pe scurt câteva, pot să ne folosească din destul pe noi, cei ce slăvim pe minunatul Dumnezeu Cel preamărit în ai Săi făcători de minuni, pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei

În această lună (aprilie), în ziua a douăzeci şi doua, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei.

Acest sfânt se trăgea din ţara galatilor, din satul ce se cheamă Sicheot, născut fiind în vremea lui Iustinian cel bătrân, părând a nu fi de naştere lăudată, fiindu-i naşterea nechezăşuită şi întunecată, căci se zice că maică-sa Maria, strălucind în frumuseţe şi daruri, a atras la dânsa pe oarecare din curierii împărăteşti, anume Cosma, din care s-a născut cuviosul; dar ar fi fost fără cuviinţă şi de mustrare a ascunde cele de după naşterea lui sau rele dinainte de naştere; că îndată într-acea noapte ce s-a unit maică-sa cu acel bărbat, i s-a arătat în vis, că s-a pogorât un luceafăr şi a intrat în pântecele ei, ceea ce arăta strălucirea ce era să aibă mai pe urmă pruncul.

Iar sfântul ca această înţelegere să fie împlinită mai apoi, căci dându-se pe sine dintru întâia vârstă spre dragostea lui Dumnezeu şi a Sfântului mucenic Gheorghe, atât cât i se părea că este totdeauna cu dânsul de-l învăţa şi-l făcea a înainta spre cele mai bune dorinţe şi cu totul a-l iubi cu o dumnezeiască şi minunată dragoste. Făcând el aşa, şi înaintând cu fiecare suişi se arăta pururea sfântul.

A fost numărat întâi în ceata călugărilor. După aceea trecând prin treptele ce duc spre culmea virtuţii şi îmbogăţindu-se cu lucrarea minunilor, ca dovadă a desăvârşitei virtuţi şi a apropierii de Dumnezeu, a fost ridicat la marea înălţime a arhieriei, şi i s-a încredinţat Biserica Anastasiopolei.

Acolo învăţând el pe mulţi cunoştinţa lui Dumnezeu, şi îndrumându-i a face cele ce se cuvin, şi tămăduind pretutindenea pe cei de un neam prin minuni şi prin fapte minunate, pe toţi uimind; şi arătându-se minunat şi iubit la împăraţi şi la arhierei, şi proorocind multora cele ce aveau să fie, şi-a încheiat viaţa primind cu zâmbire cuvioasă pe îngerii ce aveau să-l ia.

Se spune că cu puţin înaintea morţii, i s-a arătat în vis strălucitul mare mucenic Gheorghe şi i-a dat un toiag. Apoi i s-a arătat iarăşi călare pe un cal, trăgând cu sine şi alt cal, pe care a poruncit cuviosului să încalece, arătându-i cu aceste vedenii dinainte calea ce avea să facă de acolo.

Sinaxar - Sfântul ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei - 22 aprilie

https://www.trinitas.tv/sfantul-ierarh-teodor-sicheotul-episcopul-anastasiopolei-22-aprilie/

***

Viața Sfântului Teodor a fost scrisă de ucenicul său Eleusie. Teodor s-a născut în jurul anului 530 în satul Sicheon din Galatia. Încă de la naștere a avut o relație aparte cu Sfântul Gheorghe sub a cărui ocrotire a stat și a cărui evlavie a purtat-o toată viața.

Dedicat viețuirii austere și-a săpat o chilie în preajma unei biserici dedicate Sfântului Gheorghe. Mânat din prea multă râvnă, a exagerat cu nevoințele ajungând să-și pună viața în pericol.

A fost dus fără întârziere la casa episcopului din Anastasiopol unde a primit îngrijiri. Uimit de devotamentul duhovnicesc al lui Teodor, îndată ce și-a revenit, episcopul l-a hirotonit.

La câtva timp după, pentru întărirea sa duhovnicească, Teodor a plecat într-un pelerinaj la locurile sfinte. A vizitat Ierusalimul și Țara Sfântă, alegând mai ales să meargă să ceară sfat părinților monahi îmbunătățiți din acea vreme.

Starețul mânăstirii Khoziba i-a dat schima monahală. Astfel întărit s-a întors în patria sa, și în apropierea bisericii Sfântului Gheorghe a ridicat o mânăstire unde să se nevoiască el și ucenicii săi.

Cunoscut pentru sporirea sa duhovnicească, Teodor a început să fie căutat de mulțime de oameni pentru sfat.

Între cei ce l-au cercetat s-a aflat și un general bizantin numit Mavrichie, care l-a vizitat după o importantă victorie împotriva perșilor. Acestui general Teodor i-a profețit că se va urca pe tronul imperial, fapt ce s-a adeverit ulterior în anul 582.

La moartea episcopului Timotei de Anastasiopol, clerul și poporul deopotrivă au cerut ca Teodor să îi urmeze demnității episcopale. Teodor a refuzat, însă după îndelungi insistențe, inclusiv ale episcopilor din eparhiile vecine, a acceptat înălțarea la episcopie.

S-a dedicat datoriilor pastorale, însă inima sa a rămas iubitoare de rugăciunea în singurătate. Ca să poată lămuri pentru sine această luptă a mai făcut o călătorie la Ierusalim. Acolo s-a sfătuit cu un bătrân pustnic numit Antioh care l-a sfătuit să devină pustnic. Întorcându-se, i-a cerut mitropolitului Pavel de Ancira să îi numească un succesor însă lovindu-se de refuzul acestuia a trebuit să apeleze la patriarh și la împărat.

Pentru multa sa smerenie i s-a acceptat cererea cu condiția să poarte în continuare însemnele episcopale.

S-a întors fericit la mânăstire și la viața pustnicească. Restul vieții l-a petrecut în solitudine ajutând foarte multă lume prin rugăciunile și minunile pe care le-a săvârșit.

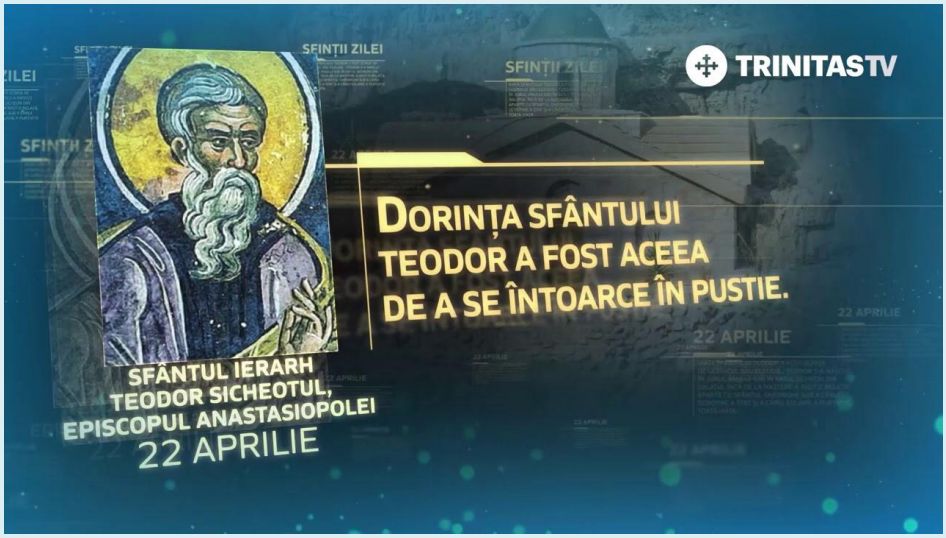

A trecut la Domnul în anul 613, iar sfintele sale moaște au fost depuse în biserica Sfântului Gheorghe pe care a iubit-o atât de mult și care în onoarea Sfântului Teodor a primit și numele de Sikeota.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei

Sfântul Teodor a fost din ţara Galatiei, din satul Sicheot, de lângă Ancira (Ankara de astăzi), şi a trăit pe vremea împăratului Tiberiu al II-lea (578-582), până în vremea împăratului Heraclie (610-641).

La vârsta de 14 ani, s-a retras într-o peşteră unde a vieţuit mai mulţi ani în post şi rugăciune.

La vârsta de 18 ani, episcopul cetăţii Anastasiopolei, Teodosie, l-a sfinţit preot.

A mers la Ierusalim pentru a se închina la Sfintele Locuri, iar când s-a întors în patria sa a întemeiat o mănăstire.

După moartea episcopului Timotei, care a urmat după Teodosie, a fost ales episcop.

S-a retras din scaunul de episcop şi s-a statornicit iarăşi în sihăstria lui iubită de la Sicheot.

La chemarea împăratului Mauriciu (582-602), Sfântul Teodor l-a tămăduit de lepră pe fiul aceluia.

S-a mutat în pace la Domnul la 22 aprilie 613.

Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei

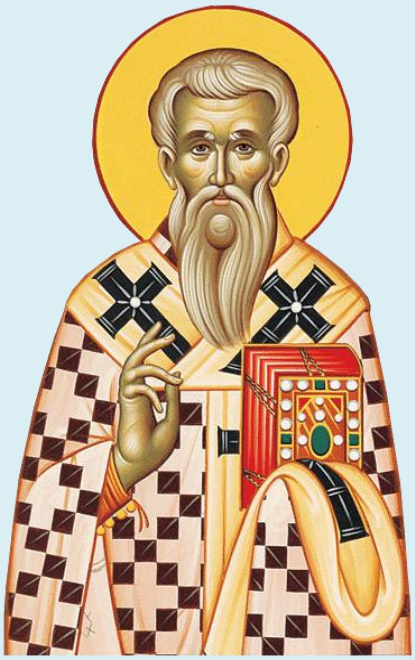

Originar din Sicheot, de lângă Ancira, Sfântul Teodor a trăit la sfârşitul secolului al VI-lea şi începutul secolului al VII-lea.

La vârsta de 14 ani, cu acordul mamei sale, s-a aşezat într-o peşteră de munte, lângă Biserica Sfântul Gheorghe, unde a petrecut mulţi ani în post şi rugăciune.

La 18 ani, Teodosie, episcopul cetăţii Anastasiopole, l-a hirotonit preot pe monahul Teodor. După o vizită în Ţara Sfântă, Sfântul Teodor a adunat mulţi ucenici şi a întemeiat o mănăstire închinată Sfântului Gheorghe.

După moartea episcopului Timotei, Teodor, arhimandritul Lavrei Sicheotului, a fost ales episcop. Însă, dorind să trăiască în liniştea pustniciei, după zece ani de slujire arhierească, Sfântul Teodor s-a retras din scaunul de episcop şi s-a aşezat la Sicheot.

După ce a mers la Constantinopol, la rugămintea împăratului Mauriciu (582-602), şi l-a tămăduit de lepră pe fiul acestuia.

Sfântul Teodor s-a mutat la Domnul, în ctitoria sa, în 22 aprilie 613.

Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopului (†613)

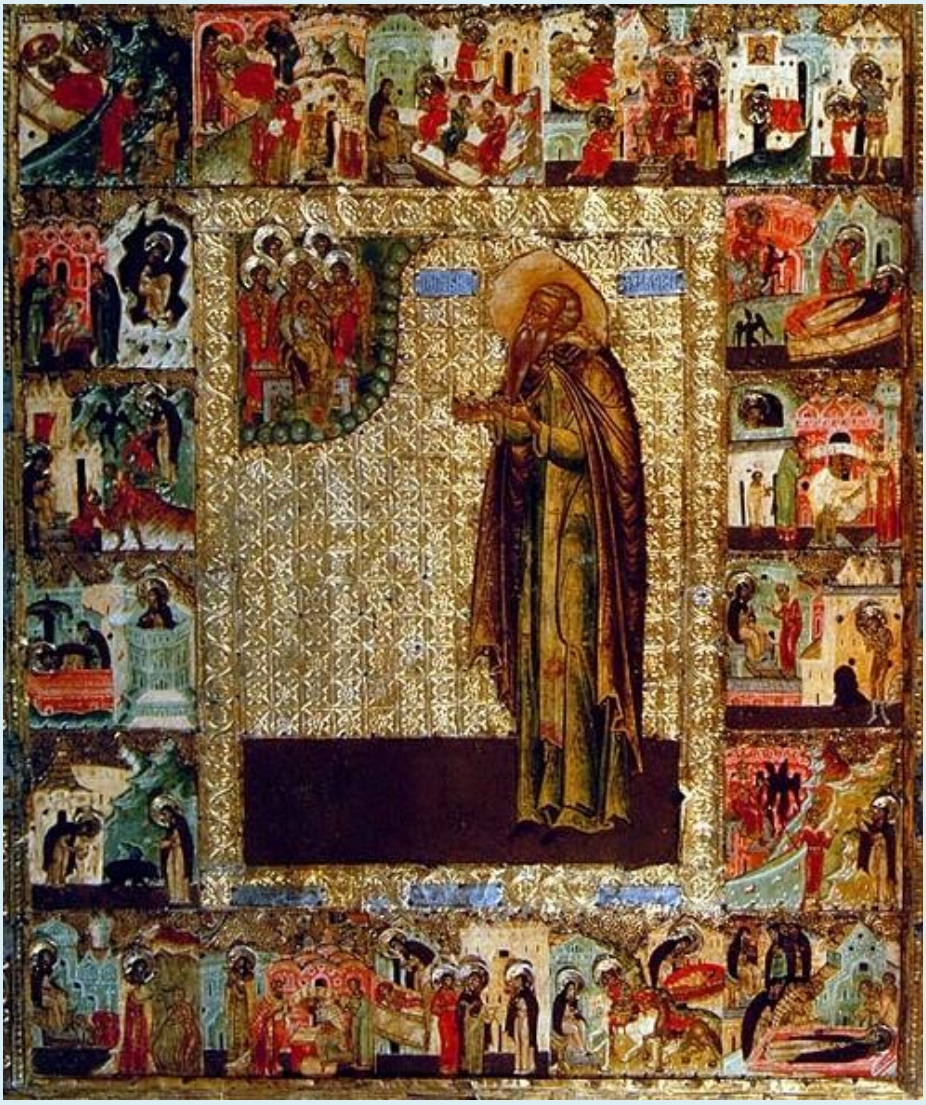

Luna aprilie în 22 de zile: pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopului (†613)

Originar din Sicheot, de lângă Ancira, Sfântul Teodor a trăit la sfârşitul secolului al VI-lea şi începutul secolului al VII-lea.

La vârsta de 14 ani, cu acordul mamei sale, s-a aşezat într-o peşteră de munte, lângă Biserica Sfântul Gheorghe, unde a petrecut mulţi ani în post şi rugăciune.

La 18 ani, Teodosie, episcopul cetăţii Anastasiopole, l-a hirotonit preot pe monahul Teodor.

După o vizită în Ţara Sfântă, Sfântul Teodor a adunat mulţi ucenici şi a întemeiat o mănăstire închinată Sfântului Gheorghe.

După moartea episcopului Timotei, Teodor, arhimandritul Lavrei Sicheotului, a fost ales episcop.

Însă, dorind să trăiască în liniştea pustniciei, după zece ani de slujire arhierească, Sfântul Teodor s-a retras din scaunul de episcop şi s-a aşezat la Sicheot.

După ce a mers la Constantinopol, la rugămintea împăratului Mauriciu (582-602), şi l-a tămăduit de lepră pe fiul acestuia, Sfântul Teodor s-a mutat la Domnul, în ctitoria sa, în 22 aprilie 613.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Teodor Sicheotul

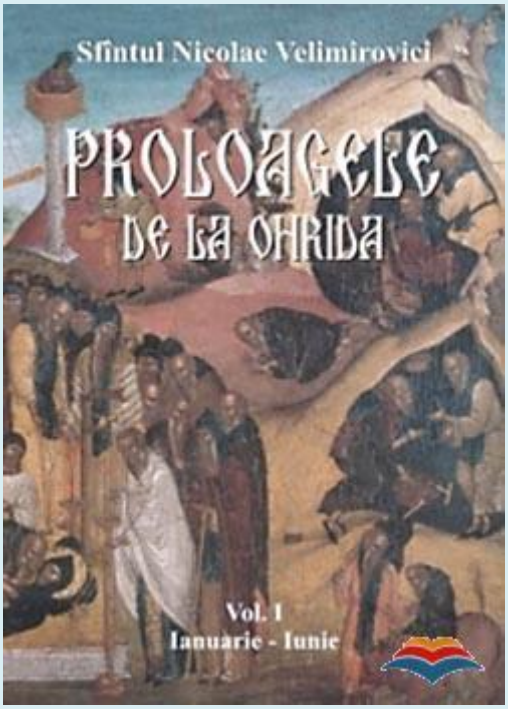

Acest cuvios Teodor s-a născut în satul Sicheon din Galatia, pentru care pricină s-a numit Sicheotul.

Copil de zece ani fiind, el s-a dat pe sine celor mai aspre postiri şi privegheri, stând treaz la rugăciune în toate nopţile, după cum văzuse la bătrânul Ştefan, cel care locuia în casa părinţilor lui.

Maica lui, Maria, era o văduvă bogată care intenţiona să-şi dea fiul la învăţătura armelor. Dar Sfântul Gheorghe i-a apărut odată în vis şi i-a zis că Teodor era chemat la slujirea Împăratului Cerurilor, iar nu la aceea a împăratului pământesc.

Sfântul Gheorghe i s-a înfăţişat de multe ori şi tânărului Teodor, fie ca să-1 povăţuiască, fie ca să-1 salveze şi să-1 apere de anumite pericole în spre care diavolii deja îl împingeau.

La Teodor de asemenea însăşi Stăpâna Cerurilor, prea curata de Dumnezeu Născătoarea, nu de puţine ori a venit.

Căci nevoinţele foarte tânărului Teodor întreceau şi pe cele ale nevoitorilor din pustie, care se nevoiau pe atunci în părţile Galatiei. Căci el îşi omora patimile trupului cu foamea, setea, lanţurile şi privegherea de toată noaptea. El lucra toate acestea spre a-şi lega puternic sufletul de dragostea lui Dumnezeu şi spre a-1 face stăpân desăvârşit al trupului lui.

La dragostea lui Teodor, Dumnezeu a răspuns cu dumnezeiasca Lui dragoste: El i-a dăruit putere mare asupra duhurilor rele şi asupra bolilor şi suferinţelor omenirii. El a devenit astfel cunoscut în toate părţile ca vindecător minunat al bolilor.

Din pricina marii sale curăţenii, smerenii şi râvne pentru Dumnezeu, el a fost ridicat episcop în Anastasiopolis, în pofida voinţei lui.

El a rămas timp de unsprezece ani în scaunul de arhipăstor, după care L-a rugat pe Dumnezeu să îl elibereze din această slujire spre a se întoarce din nou la nevoinţele dragi lui.

Cu adevărat, după aceea, el s-a întors la mânăstirea lui unde, la bătrâneţi adânci, el şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu pentru care cu bucurie şi-a jertfit toată viaţa.

Sfântul cuvios Teodor Sicheotul a adormit cu pace la începutul împărăţiei lui Heraclie, pe la anul 613 după Hristos.

Pocăința sinceră și Sfânta Împărtășanie ne dezleagă din toate lanțurile

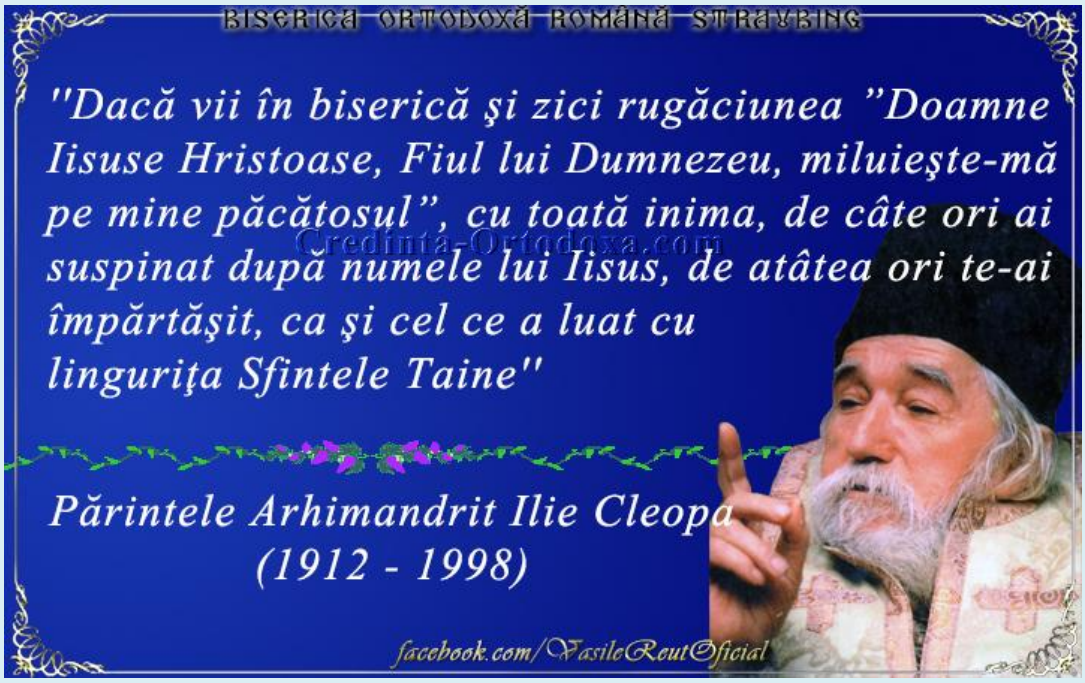

Cuviosul Teodor Sicheotul (secolele VI-VII) se trăgea dintr-o familie din satul Sichea din Anastasiupol, cea mai mare eparhie a Anghirei. Era copilul din flori al unei femei uşuratice, însă aceasta nu a împiedicat pe Dumnezeu să-l facă sălaş al Său şi cinstit arhiereu.

Până la urmă, iubitorul de liniște Teodor a părăsit cu binecuvântare episcopia şi s-a dăruit întru totul ascezei.

***

Cândva a trecut pe la chilia lui un condamnat numit Gheorghe cu paznicii lui, ca să ceară binecuvântarea lui. Soldaţii l-au rugat pe cuvios să-l povăţuiască pe Gheorghe.

Într-adevăr, cuviosul l-a spovedit, iar acel condamnat, cu ochii plini de lacrimi, a cerut a se împărtăşi.

- Dezlegaţi-l din lanţurile lui pentru a-l putea împărtăşi, s-a rugat cuviosul de soldaţi.

- Nu avem curajul, părinte, pentru că este puternic, şi dacă va vrea să facă un lucru nebunesc, nu-l vom putea opri, au motivat aceştia.

Atunci, de Dumnezeu purtătorul Teodor, a luat în mâini Sfântul Potir, a ridicat ochii săi către cer şi s-a rugat. În acelaşi moment, lanţurile s-au desfăcut şi au căzut cu zgomot. Soldaţii s-au speriat şi au alergat să încuie uşile.

- Nu vă fie frică!, i-a liniştit cuviosul. Cunosc îndreptarea lui. Nu va face nimic rău.

Astfel, l-a împărtăşit pe comandant şi apoi a dat tuturor să mănânce. După masă, soldaţii i-au pus din nou lanţurile şi şi-au continuat drumul.

(Minuni şi descoperiri din timpul Sfintei Liturghii, Editura Egumeniţa, 2000, pp. 21-22)

orthodoxwiki - Sfântul Teodor Sicheotul

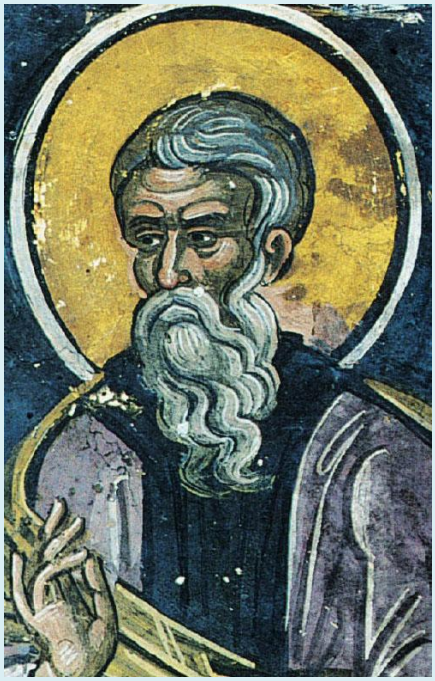

Cel întru sfinți părintele nostru Teodor Sicheotul, episcop de Anastasiopolis, a trăit în secolul al VI-lea și încă din tinerețe a trăit în pustnicie, nevoindu-se în numele Domnului. S-a bucurat de un mare renume și a fost cinstit ca un sfânt de pe când era încă în viață. Sfântul Teodor a trecut la Domnul în anul 613. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face la data de 22 aprilie.

Viața

Sfântul Teodor s-a născut în satul Sicheot din Galatia (în Asia mică). Pe când se afla încă în pântecele maicii sale, aceasta a avut o vedenie în care i s-a descoperit că fiul ei avea să fie dăruit cu har de la Dumnezeu. Ea își dorea ca fiul ei să devină ostaș, astfel că atunci când acesta a împlinit șase ani, i-a dăruit o cingătoare de aur amintindu-i de dorința ei, însă Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de Biruință i s-a arătat, cerându-i să-și lase fiul să slujească lui Dumnezeu când avea să crească.

La școală, copilul Teodor era foarte silitor și cuminte și nu se lua niciodată la ceartă cu ceilalți copii.

Încă de la vârsta de opt ani, a căutat să îl imite în nevoință pe Ştefan, un călugăr îmbunătățit care trăia în casa lor, astfel că, în Postul mare, cu voia mamei sale, sfântul nu mânca la cină altceva decât câte puțină pâine.

La vârsta de zece ani, băiatul se îmbolnăvește de moarte. Familia lui l-a adus atunci la biserica Sfântului Ioan Botezătorul. Două picături de apă s-au scurs de pe icoana Mântuitorului din turla bisericii, iar acestea l-au vindecat.

Curând după aceasta, tot cu voia mamei sale, sfântul a găsit alinare și singurătatea pe care și-o dorea ducându-se în timpul nopții în biserica Sfântului mare mucenic Gheorghe. Râvna sfântului era atât de statornică încât mai mulți membri ai familiei sale au început să îi urmeze în unele din nevoințele sale.

Nevoințele Sfântului Teodor au devenit din ce în ce mai aspre după ce, la vârsta de doisprezece ani, Hristos i s-a arătat sfântului în vis, zicându-i că acestea îl vor duce la mare și veșnica bucurie în Împărăția Cerurilor.

Tânărul sfânt făcea multe și mari lucrări cu puterea Domnului care lucra prin el. Rugându-se el, Dumnezeu a trimis ploaie într-o regiune care suferea mult de secetă.

La vârsta de paisprezece ani, Sfântul Teodor a plecat din casa părinților săi, mutându-se aproape de biserica Sfântului mare mucenic Gheorghe, ca să-și continue nevoințele în singurătate.

A primit darul vindecării în acea vreme și l-a vindecat și pe un tânăr îndrăcit.

Din râvnă și iubire de Dumnezeu s-a nevoit trăind vreme de doi ani într-o peșteră, trăind doar cu puțină pâine și apă pe care i le aducea un diacon, respirând doar printr-o mică deschizătură în peșteră. Sfântul aproape a murit din pricina asprimii vieții în peșteră, dar și-a revenit după ce a fost a scos afară de acolo.

Aflând despre evlavia tânărului, episcopul locului, Teodosie l-a hirotonit preot pe Sfântul Teodor atunci când acesta avea doar șaptesprezece ani, iar mai târziu el a fost tuns și în monahism la Ierusalim.

Întorcându-se în locurile sale natale, sfântul a continuat să trăiască în apropierea Bisericii Sfântului Gheorghe, vindecând pe mulți de diferite boli, propovăduind Cuvântul lui Dumnezeu, înconjurat de monahi care voiau să învețe din înțele-

pciunea lui și să-i urmeze practicile ascetice. Sfântul a reușit să-și convingă și familia să îmbrățișeze viața monahală.

Pe măsură ce înainta în vârstă, Sfântul Teodor și-a înmulțit nevoințele ascetice. De la Sfintele Paști și până la Nașterea Domnului, sfântul a trăit într-o cușcă de fier atârnată de o stâncă, fiind ferecat cu lanțuri grele și cu o platoșă de oțel. Altă dată s-a închis într-o peșteră de la Botezul Domnului și până la Paști, ieșind doar sâmbăta și duminica pentru a propovădui cuvântul Domnului.

Pentru viața lui sfântă și pentru nevoințele lui, sfântul a vindecat pe mulți bolnavi și îndrăciți, iar fiarele sălbatice se îmblânzeau în preajma lui, mâncându-i din palmă.

Din pricina numărului mare de monahi adunați în jurul său, sfântul a fost nevoit să construiască o Biserică mare pentru aceștia.

Tot în acea vreme, moare episcopul din apropiata cetate Anastasiopolis, iar cetățenii orașului cer ca Sfântul Teodor să le fie episcop. Lucrând cu mare râvnă pentru bunăstarea Bisericii ca episcop al cetății, el nu se bucura de cinstea ce i se aducea și de viața în mijlocul cetății, dorindu-și să se întoarcă la nevoințele sale pustnicești. În cele din urmă i s-a îngăduit să-și părăsească îndatoririle de episcop pentru a se întoarce la slujirea din mănăstirea sa.

Sfântul Teodor a proorocit că Biserica avea să aibă de înfruntat mișcarea iconoclastă.

Dezvăluind aceasta patriarhului Toma al Constantinopolului, sfințitul patriarh i-a cerut Sfântului Teodor să se roage ca el să moară mai curând, ca să nu apuce acele vremuri. Patriarhul Toma a trecut la Domnul în anul 610, cu rugăciunile sfântului, iar la scurtă vreme sfântul l-a urmat.

Wikipedia - Capela Sfântul Teodor Sicheotul din Stânceşti

Capela " Sfântul Teodor Sicheotul" (Capela Callimachi) din Stânceşti

Capela " Sfântul Teodor Sicheotul" (Capela Callimachi) din Stânceşti este o capelă ortodoxă ctitorită în anul 1837 de vornicul Alexandru Callimachi în satul Stânceşti din comuna Mihai Eminescu (judeţul Botoşani). Iniţial a îndeplinit rolul de capelă privată a familiei princiare Callimachi. Ea se află pe un loc mai ridicat din partea de nord a satului Stânceşti.

Capela " Sfântul Teodor" - Calimachi din Stânceşti a fost inclusă pe Lista monumentelor istorice din judeţul Botoşani din anul 2015 la numărul 242, având codul de clasificare BT-II-m-B-02011. [1]

Istoricul familiei Callimachi

În anul 1729, Teodor Călmaşul, vornic de Câmpulung, a cumpărat moşia de la Stânceşti de la Dumitrache Stroici pentru suma de 150 de lei. La sfârşitul secolului al XVIII-lea, Maria Callimachi, văduva banului Dimitrie (Dumitraşcu) Callimachi (1705-1758), a început construirea conacului din Stânceşti, care a fost finalizat de fiul ei, paharnicul Ioan Callimachi (1750-1786).

Acest lucru este precizat în testamentul ei din 5 martie 1794: "Iar fiului meu Ianachi i-am dat moşia Stânceşti, baştina tătâne-său. Iar casele dintâiu au fost făcute cu osteneala şi cheltuiala mea, iar pe urmă le-au făcut Ianachi, cu cheltuiala

[1] *Lista monumentelor istorice din judeţul Botoşani din anul 2015*

și osteneala sa". [2] Tot ea a construit în anul 1777 și biserica din lemn a satului, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului".

Vornicul Alexandru Callimachi (1781-1837), fiul lui Ioan Callimachi și al Ruxandrei Catargi, a moștenit moșia. El a îndeplinit funcțiile de căminar (1803), apoi vornic de Botoșani (1809), agă (1813), postelnic (1816-1817) și vornic al Țării de Sus (1820, 1827, 1834). El s-a căsătorit în 1801 cu Elena Conachi, fiica vornicului Gavril Conachi, cu care a avut doi copii: Xenofon (1801-1820) și Ruxandra (1808 - 1 mai 1892). După moartea prematură a soției, vornicul Alecu Callimachi s-a recăsătorit în 1834 cu Maria Cuza (?-1843), sora tatălui lui Alexandru Ioan Cuza, cu care va mai avea doi copii: Teodor (1836-1894) și Smaranda Emma (1838-1933).

Vornicul Alexandru (Alecu) Callimachi a apelat la arhitecți italieni pentru construirea unui conac nou, în stil neoclasic. La rugămintea mamei sale, Ruxandra, el a construit pe moșia sa o capelă, având și un cavou pentru înmormântarea membrilor familiei. Capela se afla în apropierea conacului, care a fost distrus ulterior. Construcția capelei a fost finalizată în anul 1837. Vornicul Alexandru Callimachi a murit în august 1837, la moșia sa din Stânceşti, și a fost înmormântat în pronaosul capelei.

Cei doi copii din căsătoria vornicului Alecu cu Maria Cuza, Teodor și Smaranda, au fost crescuți de Ruxandra Rosetti-Roznovanu (1808-1892), sora lor vitregă. Teodor Callimachi a studiat la Facultatea de Drept din Paris. În anul 1859, după alegerea ca domnitor a lui Alexandru Ioan Cuza (vărul său primar), el a fost numit ca secretar al agenției diplomatice de la Istanbul, unde va conlucra cu Costache Negri pentru obținerea firmanului de confirmare a dublei alegeri ca domnitor a lui Alexandru Ioan Cuza. În iulie 1863, Teodor Callimachi a fost numit agent diplomatic al Principatelor Unite ale Moldovei și Munteniei la Belgrad (Serbia), îndeplinind această funcție până în februarie 1866.

După abdicarea lui Cuza, Teodor Callimachi s-a retras la conacul din Stânceşti. El a renovat conacul în stil neogotic, construind noi clădiri pe moșia sa. Acolo a constituit una dintre cele mai valoroase biblioteci din Moldova secolului al XIX-lea. În acea bibliotecă se aflau multe cărți rare, printre care și un Codex Callimachi,

---

[2] *Narcis Dorin Ion - "Conacul Callimachi din Stânceşti (VI)", în ziarul "Azi", nr. 4421, 14 august 2007.*

ediție princeps a primului cod de legi din Moldova făcut de domnitorul Scarlat Callimachi în anul 1817. [3]
Teodor Callimachi s-a căsătorit la 9 mai 1865, la Dorohoi, cu Zenaida Moruzi (1840-1909), fiica Pulcheriei Rosetti-Răducanu și a lui Alexandru C. Moruzi (1805-1873). Cei doi au avut împreună cinci copii, trei fete: Ralu (1867-?), Zenaida (1870-1899) și Smaranda (1871-?) și doi băieți: Alexandru (1866-1918) și Ioan (1880-1940). Teodor Callimachi a murit la 7 aprilie 1894, fiind înmormântat în capela din Stânceşti.

După moartea lui Teodor Callimachi, de moşia din Stânceşti s-a ocupat văduva sa, Zenaida. În anul 1900, prințesa Zenaida Callimachi a restaurat capela, pe cheltuiala sa. Tot ea a construit și întreținut școala din sat. În timpul Răscoalei din 1907, conacul din Stânceşti a scăpat neatins ca urmare a respectului de care se bucura stăpâna moşiei. A murit la 25 ianuarie 1909 și a fost înmormântată în cripta capelei, alături de soțul și fiica ei, Zenaida.

Proprietar al moşiei a devenit Alexandru Callimachi (1866-1918), care se căsătorise la 1 iulie 1890 cu Maria Vernescu. Ei au avut doi copii: Teodora (1895-?) și Scarlat (1896-1975). Familia sa a locuit la Bucureşti, într-o vilă în stil elvețian de pe strada Batiştei nr. 31. Între anii 1916-1920, principesa Ralu Callimachi l-a găzduit pe tânărul teolog Dumitru Cornilescu (1891-1975) la conacul din Stânceşti, unde acesta a realizat o nouă traducere a Bibliei în limba română. Traducerea a fost tipărită în anul 1921 și a fost adoptată în prezent de majoritatea cultelor neoprotestante din România. [4]

Alexandru Callimachi a murit în 1918, fiind înmormântat și el în cripta capelei din Stânceşti. După moartea acestuia, moşia din Stânceşti a intrat în proprietatea fratelui său mai mic, Ioan (Jean) Callimachi (13 mai 1880 - 1 iulie 1940). Ultima proprietară a conacului a fost Roxana Zenaida "Pussy" Callimachi (1918-1978), fiica lui Ioan Callimachi.

După instaurarea regimului comunist, conacul familiei Callimachi a fost demolat. Deși principele Scarlat Callimachi (1896-1975) - scriitor, fiul lui Alexandru Callimachi - era apropiat mișcării socialiste, familia sa a suferit frecvent percheziții din partea organelor de miliție și de securitate. Au fost confiscate obiecte de artă.

---

[3] *Drd. Narcis Dorin Ion - "Elitele și arhitectura rezidențială în Țările Române (sec. XIX-XX)". Rezumat al tezei de doctorat elaborată sub coordonarea științifică a prof. univ. dr. Ioan Opriș și susținută în anul 2006 la Universitatea "Valahia" din Târgoviște, p. 16-19.*
[4] *Traduceri ale Bibliei în limba română*

Capela din Stânceşti

Vornicul Alexandru (Alecu) Callimachi a apelat la arhitecți italieni pentru construirea unui conac nou, în stil neoclasic. Prin testamentul redactat în mai 1813 al mamei sale, Ruxandra, fiica vel logofătului Constantin Catargi și soția lui Ioan Callimachi, i se impunea lui Alecu Callimachi ca din veniturile rezultate din exploatarea moșiei să construiască o capelă „spre pomenirea mea și a răposatului meu soț și a tot neamului nostru din satul Stânceşti unde se prăznuieşte hramul Adormirea Maicii Domnului și unde sunt îngropați răposații tatăl și bunicul său".

Vornicul Alexandru Callimachi a îndeplinit voința mamei sale Ruxandra şi a construit pe moșia sa o capelă, având și un cavou pentru înmormântarea membrilor familiei. Capela se afla în apropierea conacului, care a fost distrus ulterior. Construcția capelei a fost finalizată în anul 1837, după cum se poate citi în pisania scrisă cu litere chirilice aurite în pridvorul bisericii. Vornicul Alexandru Callimachi a murit în august 1837, la moșia sa din Stânceşti, și a fost înmormântat în pronaosul capelei. [5]

În anul 1900, prințesa Zenaida Callimachi a restaurat capela, pe cheltuiala sa. Cu acest prilej, au fost pictați pereții interiori de către un pictor necunoscut. Până în anul 1945, în jurul capelei se aflau clădirile, parcul și grădina de pomi, proprietatea familiei Callimachi. După acel an, ca urmare a deposedării de cea mai mare parte a proprietăților, familia nu a mai avut posibilități să întrețină capela și a trecut-o în proprietatea Mitropoliei Moldovei. Prin Ordinul nr. 5885/1950, Mitropolia de la Iași a trecut capela în administrarea Parohiei Stânceşti. [6]

În anul 2004, principele Dimitrie Callimachi (n. 1927) a donat capela și terenul înconjurător către Protopopiatul Botoșani și, prin intermediul Protopopiatului, Parohiei din Stânceşti. Atunci, cei doi au făcut o donație personală de 100 milioane de lei vechi (10.000 lei noi).

În decursul timpului, clădirea a suferit unele degradări ca urmare a seismelor repetate, a lipsei de întreținere, a îmbătrânirii materialelor (cărămizi, mortar, lemn), a surplusului de umiditate la șarpantă și a pătrunderii apei între zidăria de cărămidă și tencuială. S-au produs fisuri verticale în soclu, în fundații și în parapeții golurilor de fereastră și o fisură longitudinală mediană care străbate întreaga capelă: altar,

---

[5] *a b c d e Smaranda Nour, Coloman Szalontay, Mihai Petre - "Capela familiei Callimachi. Comportarea în timp", în vol. "Monumentul", VI (Ed. Trinitas, Iaşi, 2005).*
[6] *Protopopiatul Botoșani - Parohia Stânceşti*

naos - din colțurile ușilor și pronaos, precumn și putrezirea lemnului și desprinderea tavanelor. În urma expertizei efectuate de specialiști s-au propus următoarele măsuri de intervenție: consolidarea fundațiilor, continuizarea pereților portanți ai bisericii prin legarea fisurilor cu scoabe și injectarea lor, realizarea unei centuri din beton armat de coronament, repararea sau refacerea integrală a șarpantei din lemn, inclusiv scheletul cupolei, repararea trotuarelor și a sistemelor de îndepărtare a apelor pluviale de clădire. [5]

La 18 iunie 2007, principele Dimitrie Callimachi a semnat un contract pentru efectuarea de lucrări de reparație a capelei din Stânceşti. El a donat suma de peste 113.000 lei. În perioada iulie - octombrie 2007 s-au desfășurat lucrări de consolidare și restaurare a capelei: montarea hidroizolației, refacerea trotuarelor, restaurarea icoanelor din interior etc. Ulterior, tot cu sprijinul familiei Callimachi, s-a restaurat pictura interioară, catapeteasma și piesele de mobilier, s-a construit o clopotniță și un gard împrejmuitor. La acea vreme, principele Dimitrie Callimachi a insistat în direcția scurtării termenelor având în vedere și vârsta înaintată a sa, dorind ca să se poată săvârși din nou slujbe religioase în capelă. [7] Aceste lucrări au fost supervizate de arhitectul Mihai Mihăilescu, originar din satul Stânceşti.

Menţionăm că, în perioada de consolidare şi refacere a picturii, lucrările au fost supravegheate de către preotul paroh Ionuţ Scânteie, care s-a implicat trup şi suflet, precum şi locuitorii din Stânceşti care au făcut mici donaţii şi au asigurat necesarul de hrană caldă în fiecare zi.Capela a fost sfinţită în vara anului 2013.

Necropolă

Capela Sfântul Teodor Sicheotul din Stânceşti a avut funcţiunea de necropolă a familiei Callimachi, aici aflându-se 14 cripte, din care numai 8 sunt ocupate, patru dintre ele având pietre funerare de marmură albă, sculptate, iar două fiind de bronz.

În pronaosul capelei din Stânceşti sunt înmormântaţi, sub o placă de marmură neagră, următorii membri ai familiei Callimachi: banul Dimitrie Callimachi (1705-1758) și soția sa Maria, născută Sturdza; paharnicul Ioan Callimachi (1750-1786) și soția sa Ruxandra, născută Catargi; vornicul Alexandru Callimachi (1781-1837) împreună cu soțiile sale Elena, născută Conachi și Maria, născută Cuza. În subsolul capelei din Stânceşti este un cavou unde sunt înmormântaţi urmaşii lor: Teodor

---

[7] *Donaţii din partea familiei princiare Callimachi pentru reparaţia capelei din Stânceşti, 23 iunie 2007, R. Căjvăneanu, Ziarul Lumina, accesat la 16 iunie 2013*

Callimachi (4 ianuarie 1836 - 7 aprilie 1894), soția sa Zenaida Moruzi, principesă Callimachi (16 iulie 1840 - 25 ianuarie 1909) și doi dintre copiii lor: principele Alexandru Callimachi (12 iunie 1866 - 1918) și Zenaida, contesă de Roma, născută Callimachi (2 aprilie 1870 - 1 noiembrie 1899).

Arhitectura

Capela este construită din cărămidă, pe temelie de piatră aparentă, având în jur un trotuar din dale de beton. Edificiul are o formă rotundă (de cruce bizantină), cu un pronaos de formă dreptunghiulară (spre apus) și coborârea în cavou semi-poligonală, un naos torund surmontat de o cupolă rotundă și un altar cu o absidă de formă semicirculară spre răsărit.

Clădirea are perimetrul circumscris în plan unui dreptunghi cu laturile de 21,80 x 11,20 m. Acoperișul bisericii este de formã bizantină, cu o învelitoare din tablă zincată. Edificiul are înălțimea până la coronament de 6,45 m și până la coamă de 8,80 m, iar cota superioară a cupolei de peste naos este + 11,20 m. [5]

Biserica este compartimentată în trei încăperi: pronaos, naos și altar. Intrarea se face prin partea de apus. Pronaosul are formă dreptunghiulară și un tavan drept; el este luminat de o fereastră dreaptă. Din pronaos se coboară în cavou printr-o deschidere de formă (poligonală) trapezoidală. Peretele superior al cavoului are grosimea de 70 cm. Între pronaos și naos se află un perete cu grosimea de 70 cm.

Naosul are formă rotundă, cu lungimea interioară de 7,35 m și lățimea interioară de 8,80 m. Pereții naosului au grosimea de 1,40 m. El este luminat de două ferestre cu vitralii și are deasupra o cupolă din lemn de formă semisferică, susținută de un schelet rotund realizat din coaste din lemn și meridiane din șipci și tencuială pe stufit. Altarul are o formă semicirculară cu raza de 2,50 m (la interior); el are un tavan în formă de segment de cerc cu raza de 3,80 m. Peretele altarului are grosimea de 0,70 m. [5]

Iconografie

Pereții interiori ai bisericii au fost zugrăviți și pictați în anul 1900 de către un pictor necunoscut.

La intrarea în pronaos, într-o nișă aflată deasupra ușii, este zugrăvită în ulei icoana „ Sfântul Teodor Sicheotul” (hramul bisericii) și pisania în care se menționează restaurării bisericii. Partea de sus a pereților este zugrăvită în ulei cu chenare artistice decorative.

Pe bolta naosului sunt pictați cei patru evangheliști (în medalioane) și Cina cea de taină, pe frontalul de deasupra catapetesmei. Catapeteasma este alcătuită din șase registre iconografice, icoanele fiind pictate în stilul Renașterii cu frumoase ornamente aurite. Pereții și bolta altarului sunt zugrăviți cu chenare și motive lucrate în mod artistic. [5]

Imagini - Capela "Sfântul Teodor Sicheotul"

Latura sudică

Capela văzută dinspre nord-vest

Latura vestică

Portalul de intrare

Clopotniţa

Sursa:
https://ro.wikipedia.org/wiki/Capela_Sf%C3%A2ntul_Teodor_Sicheotul_din_St%C3%A2nce%C8%99ti

Icoane

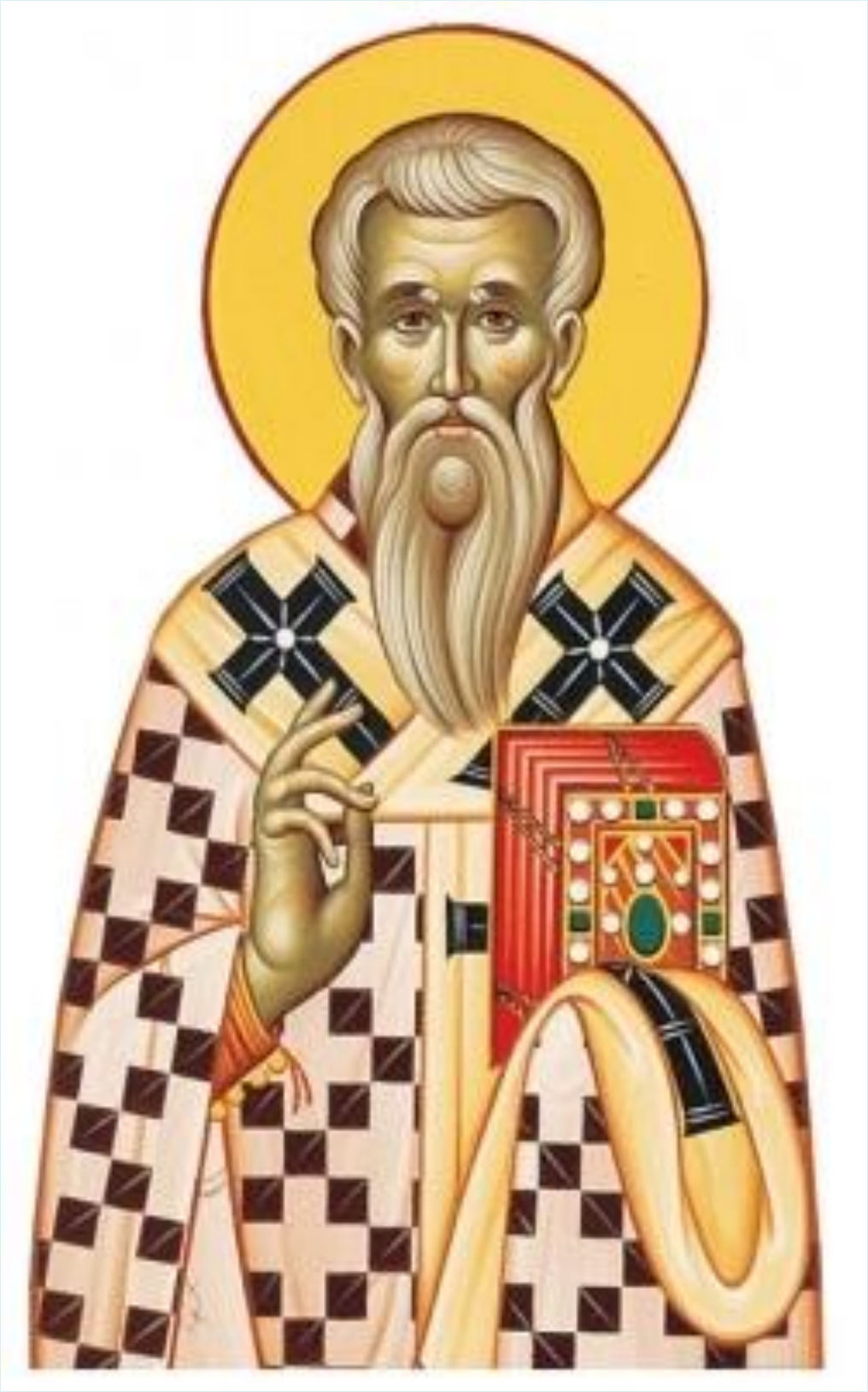

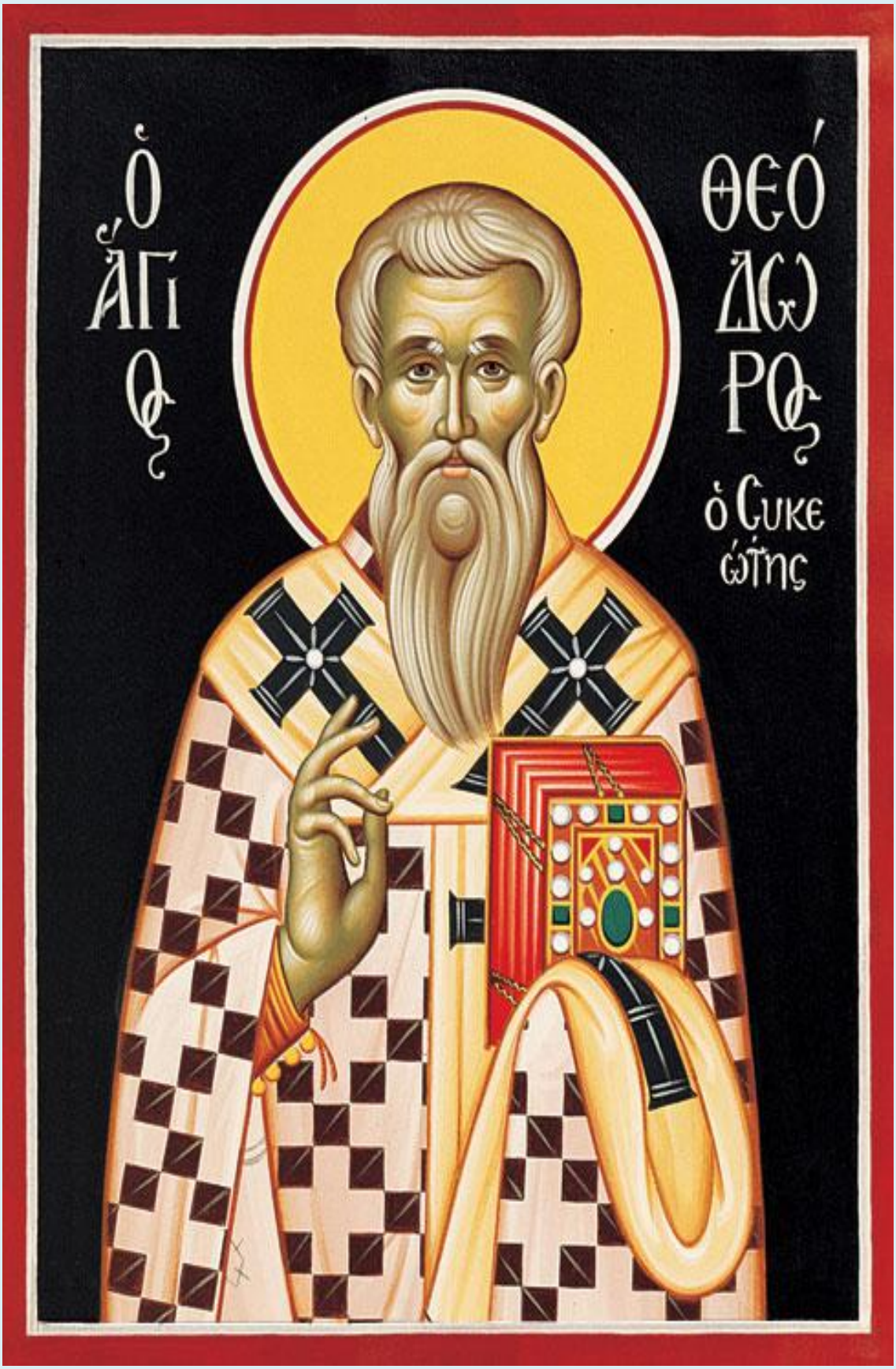
Ὁ ἅγιος
Θεόδωρος
ὁ Συκεώτης

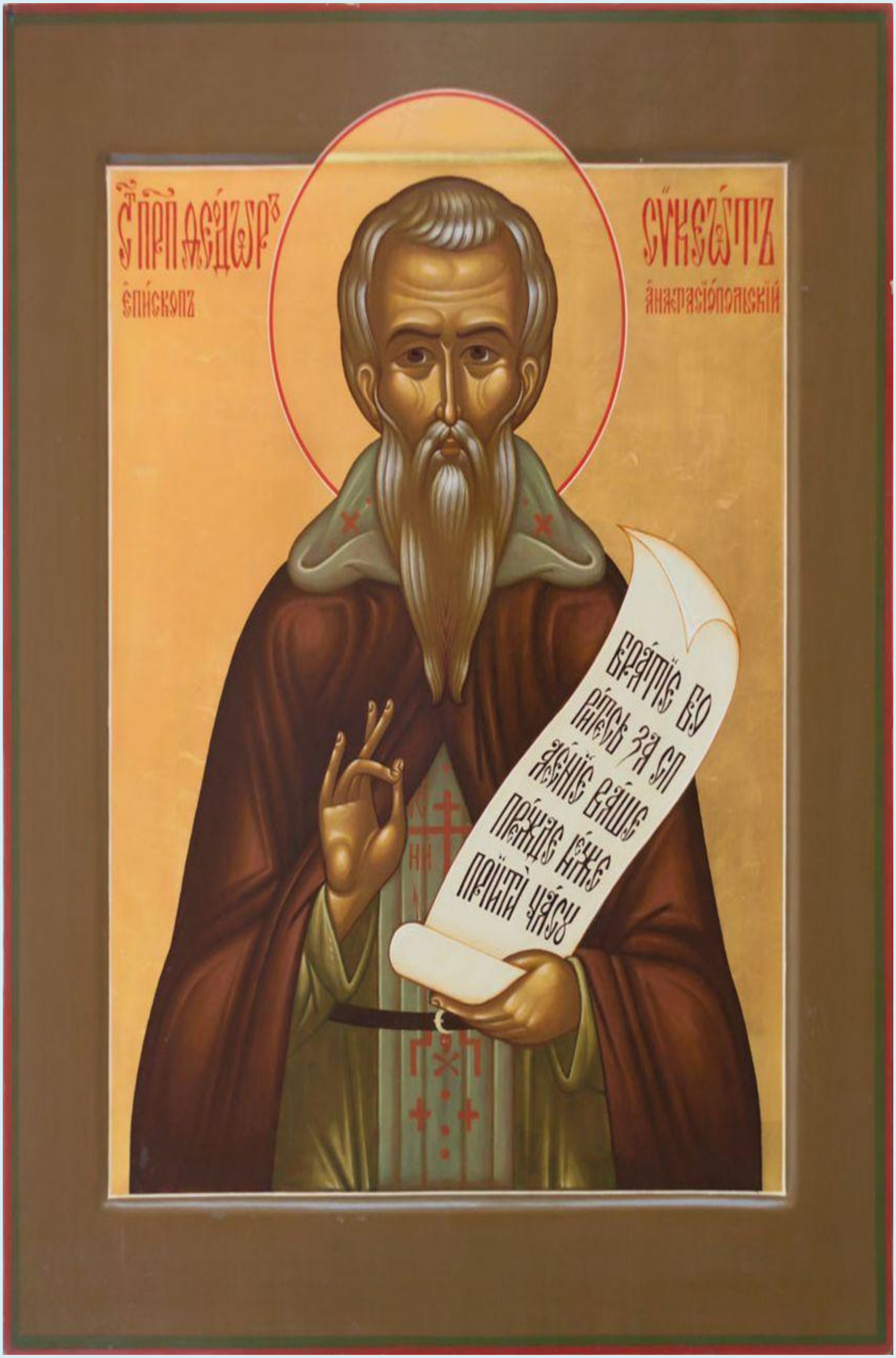

Sfântul Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei și Sfântul apostol Natanael

Sf. Ap. NATANAEL
Sf. Ierarh TEODOR sicheotul
22 aprilie

22 aprilie

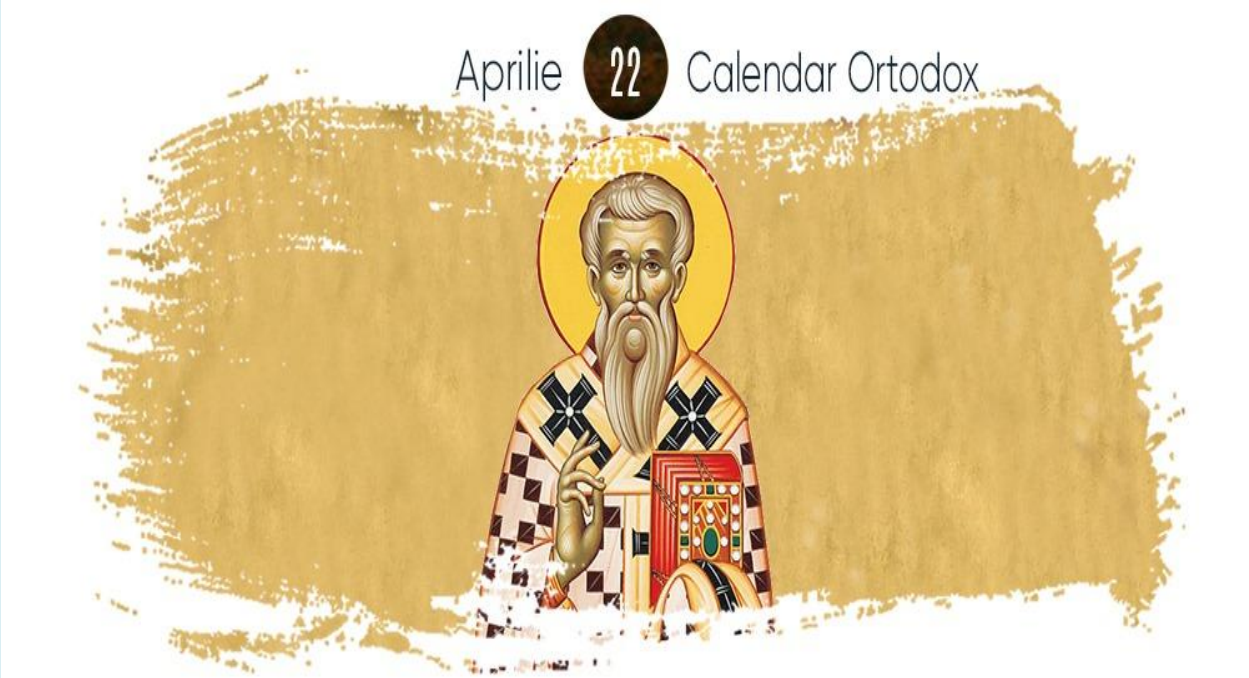

Sf. Ier. Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei

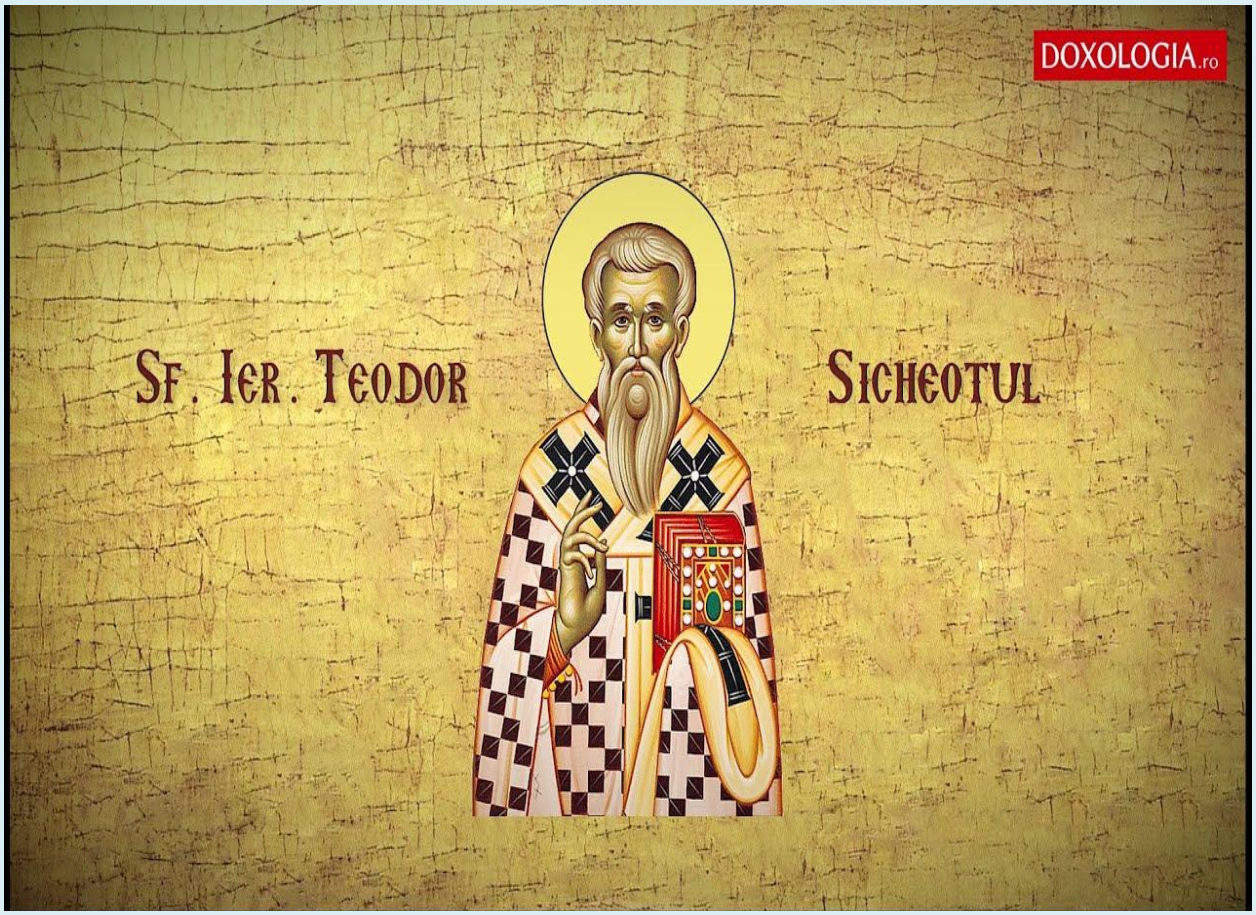
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ier. Teodor
Sicheotul

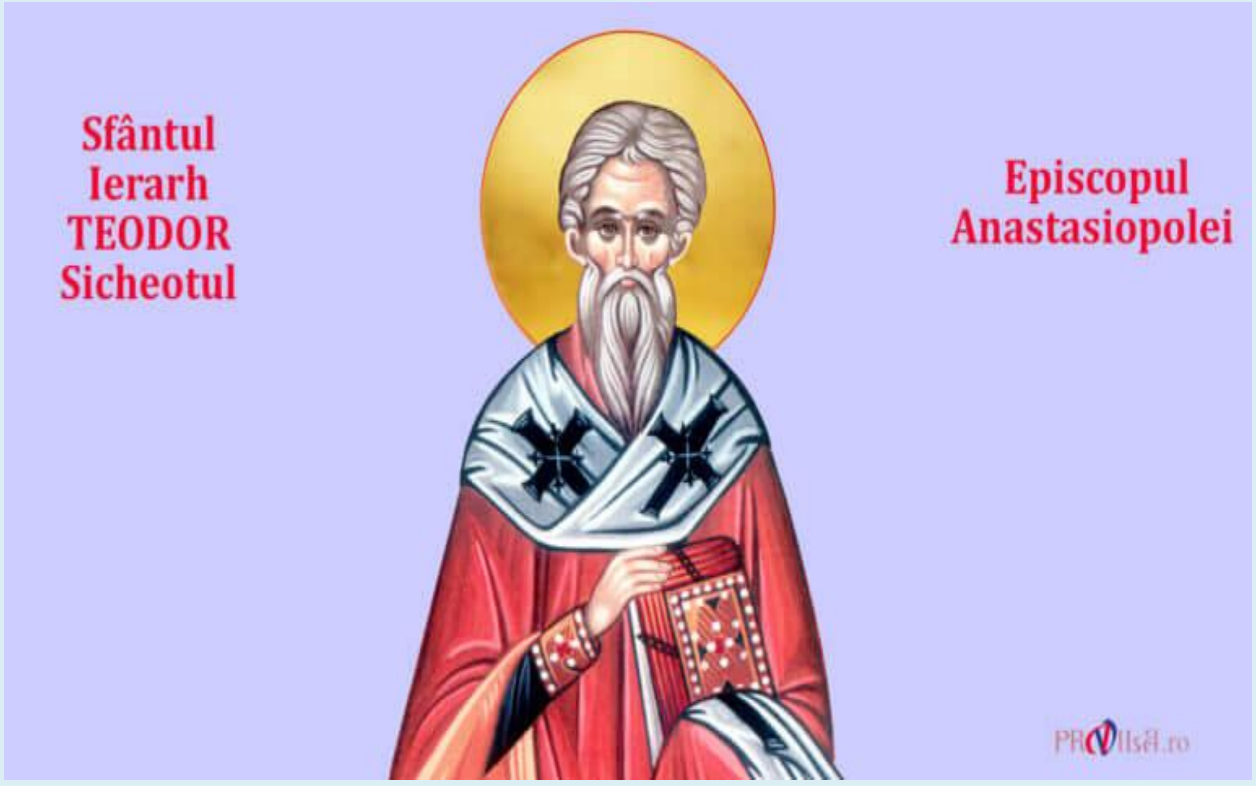
Sfântul
Ierarh
TEODOR
Sicheotul
Episcopul
Anastasiopolei

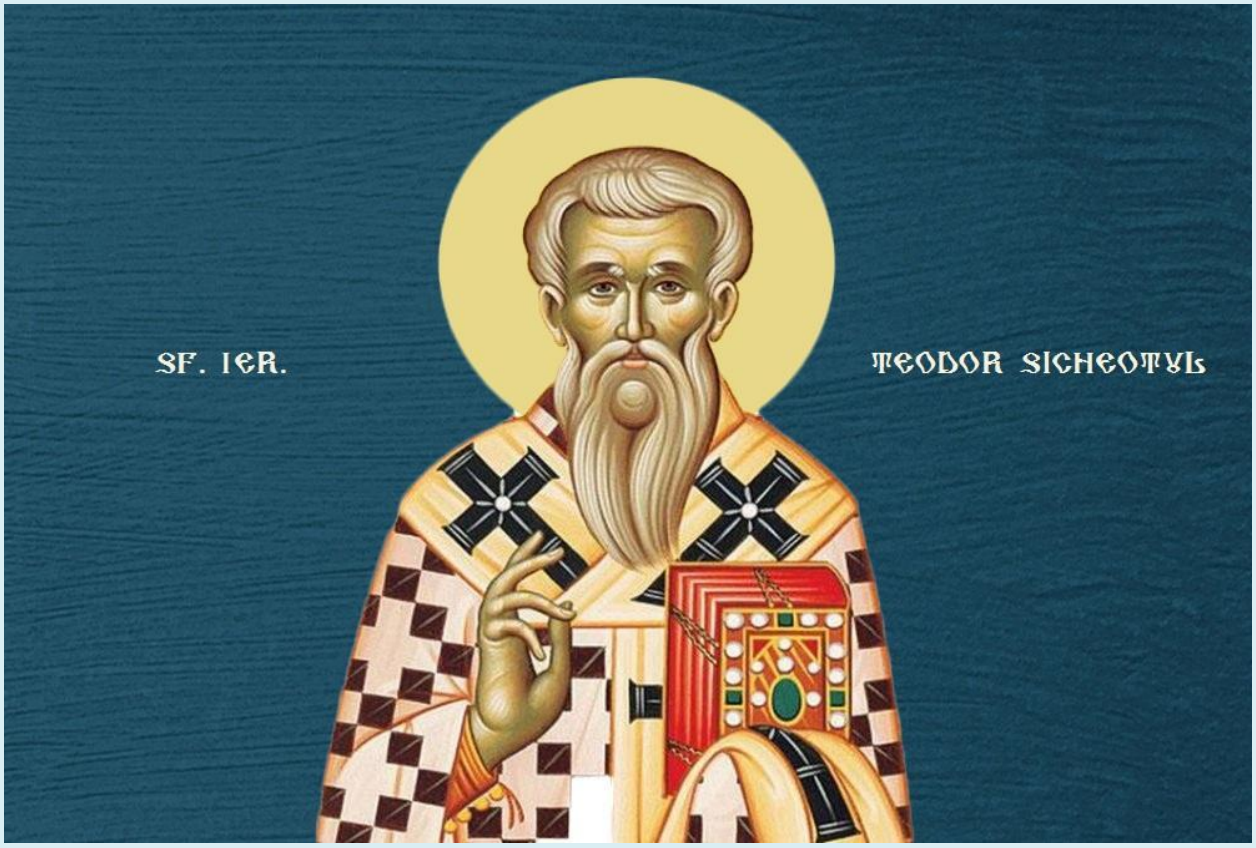

Troparul Sfântului Ierarh Teodor Sicheotul, Episcopul Anastasiopolei

22 Aprilie - Glasul 2

Cunoscut fiind din scutece sfinţit şi arătându-te plin de haruri, ai luminat lumea cu minunile şi mulţimile demonilor ai alungat, lucrătorule de sfinţenie Părinte Ierarhe Teodor. Pentru aceasta roagă-te Domnului pentru noi.

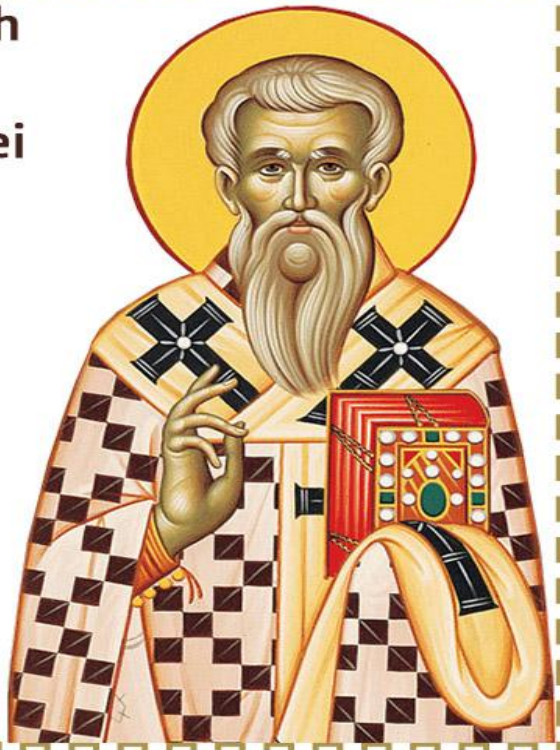

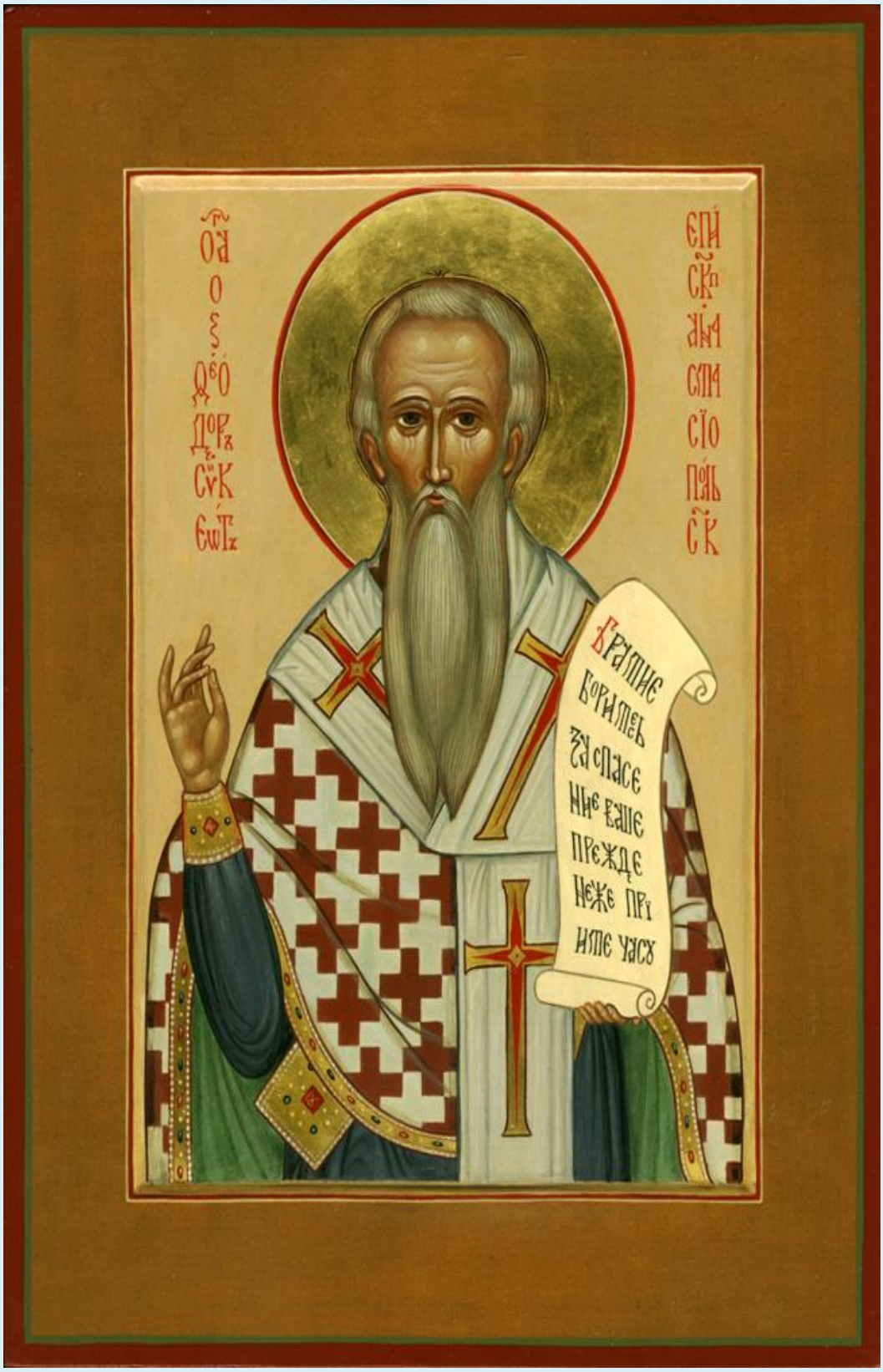

Bucură-te, Sfinte ierarh Teodor Sicheotul!